

VITA ET OB:

ITVS DVORVM FRA:

trum Suffolciensium, Henrici et Caroli Brans-
doni prestanti virtute, et splendore nobilitas-
tis ducum illustrissimorum, duabus

epistolis explicata,

Vnum est necessarium

Adduntur Epitaphia et acroamata in eisdem
græce et latine conscripta, cum Cantabrigiensium
tum Oxoniensium iugi cōmentatione et industria,

Affiguntur præterea ad calcem libri quædam
Epigrammata in alios præclaros cum viros tum
etiam mulieres, quibus nomen memoran-
bile fuit, et vita summis ornamentis
illustrata.

h

Thos. Bynne
London

A

15.23.

*in the name of god amen the xxvth day of April
in the xxvth year of the reign of the King
Lord Charles by the grace of god*

theatri virtutis Consecratio

ILLVSTRISSIMO PRINCIPI

et domino suo benignissimo, domino Henrico

Graio Duci Suffolciae, et domino Marchioni

Dorcestriae honoratissimo, Thomas

VWilsonus famulus deditissimus,

Salutem dicit.

Quoniam omnis vita nostra nihil aliud est, quam perpetua mortis commentatio, in cuius extrema recordatione, immortalitatis spes omnibus vere christianis affulget: de alia re nulla conuenientius loqui me posse putabam, quam de vltima hac migratione nostra, et postrema rerum omnium meta, mortis imperio et voluntate concludenda. Et cum omnium aures huiusmodi vocibus circumsonare debeant, tum maxime Principum virorum aures perpetuo sunt imbuedae talibus et sententijs et opinionibus, quae vitae huius fragilitatem, et animorum nostrorum immortalitatem, expressis imaginibus representent. Intonat Praecones verbi, clamant censores grauissimi, docet vita brevis et instabilis, mortem siue deum potius, res omnes terminare, et eo vere bonos deducere, ubi sunt immortales futuri. Exempla ante oculos ponuntur infinitorum funerum hinc inde ruentium, sed memoria nostra nimis lubrica est, et imbecillis, quae alioqui deberet esse talium rerum tenacissima. Quanta nunc

A. ij.

per

Epistola ad illustriss.

per strages ad terrā fuit horribiliter deuoluta: quā
graue et luctuosum funus nobilissimorum su-
doris violentia percussum? Cæterum ex omni-
bus maxime ingemiscendum est (si tamen est in-
gemiscendum) heroum Suffolciensium lamen-
table desiderium: et optandum (si tamen est op-
tandū) vt nulla talis aliquando calamitas nos om-
ni dignissimos calamitate affligeret. Sed huius
miserabilis interitus nulla nos memoria pungit,
nullus mētes nostras percellit aculeus ad ærum-
nosum hoc tempus expendendum, et communē
naturæ nostræ casum examinandū. Tua vero cel-
situdo (dux serenissime) vtrique affinis, valde pie
et amanter vtrumque deo commendauit, & ad-
huc tam inuiolate tenet vtriusque memoriā vt
de illis omnia bona et loquaris, & sepe etiā super-
stites, si deo sic visum fuisset (qui tuus fuit in illos
amor) vehemēter & ex animo solitus sis optare.
Ego cum te cognatum vtrique, sic exardescētē
vtriusque amore intellexissem, & desiderium tam
excellentium puerorum tam Christiane tulisse:
non dubitavi apud tuam celsitudinem illorū me-
moriā renouare, quos tam intime viuentes non
solū adamasti, sed etiam mortuos omni honore
dignos censuisti. Neq; meos ego hic labores, qui
sane exiles sunt, sed aliorum expromptam diligē-
tiam & nauitatem cōmendabilem, sub tuæ celsi-
tudinis aspectū studiose conor adferre. Collegi
enim pro mea parte aliorū labores, & vna cōsar-
cinatos

Ducem Suffolciae

cinatos in vñū quasi corpus cōpegi, vt ea ratione
tot eximie doctorum industria non solum lectio
ne & varietate ipsa delectabilis esset, sed vsu &
exercitatione etiam fructuosa. Ego vero attigi
quemadmodum potui, & summam notavi (pro
mea in vtrumque puerum obseruantia) mores &
vitā vtriusque, paulo loquacius (dicer aliquis) sed
sane (testor deum) quam potui sincere & vere.

Quid alij putent de istis Heroibus, et germanis
fratribus, liberum illis omnino & integrum res
linquo, mihi ergo eadem sit libertas pro mea opi
nione & iudicio sentiendi. Si quid erro, libenter
castigare volo. Verū melius et laudabilius puto
amanter dicendo paulo vberius in re bona loqui,
quam fallaciter obtrectando, mortuorū memo
riam vel maculare velle, vel ignominiose obscu
rare. Ego me tuæ celsitudinis iudicio totum per
mitto, & ad defendendam tam honesti cona
tus susceptionē, tuum omnino et so
lum in hac re imploro patrocini
um. Vale.

*Ad eundem illustrissimū Ducem Suffolciæ,
et dominum suum, eiusdem VVilsoni
Carmen.*

DVx, decus ecce tuū, fratrum spectabile nomē,
Et decus o geminum, terra Britannia tuū:
Nobilitate pares, virtute & honore potentes,
Dux tibi cognatos, mors tulit vna duos.
Nūquid utroq; velis (dux) iunctus viuere fratres?
Iunctus utroque (scio) viuere fratre velis,
Est deus, ecce suos rapiet super astra, locabit
Ecce suos cœlo, tempore nempe suo.
Tu decus es patriæ, bene longum viuere debes.
Natus et ad patriam, nunquid abesse potes?
Cum tua virtutum pariatur gloria laude,
Et Christi meritis sit tibi parta salus:
Gloria nō parua est, honor est, et sūmus habetur;
Viuis & in cœlo, qui bene viuis humi.
Tam cito namq; duces mors festinata, parenti
Sustulit, ut citius uiuat uterque deo.
Omnibus hac iter est, quibus est modo cura salutis
Spes tua sit domino fixa, beatus eris.

Gualteri Haddoni, Cantabrigiensis, Regij

PROFESSORIS IN IVRE CIVILI.

Suffolcienses fratres.

Laboriosam, & si non miserā, certe mirabiliter exercitam, tot cumulatā funeribus Cantabrigiam. Graui nos uulnere percussit hyems, æstas, saucios ad terram afflixit, Calendæ Martiæ, stantem adhuc Academiam nostram, & erectā uehementer impulerunt, & de priori statu suo depresserunt, Idus Iulij nutantem iam & inclinatham oppresserunt. Cum magnus ille fidei magister, & excellens noster in uera religione doctor Martinus Bucerus, frigoribus Hybernis congelauisset, tantam in illius occasu plagam accepisse uidemur, ut maiorem non solum ullam expectaremus, sed ne posse quidem expectari crederemus. Verum postq̃ inundantes, & in Cantabrigiam efferuescentes æstiuū sudores illud præstans & aureolum par Suffolcientium fratrum tum quidem peregrinatum a nobis, sed tamen plane nostrum obruerūt: sic ingemuimus, ut infinitus dolor uix ullam tanti malī leuationem inuenire possit. Perfectus omni scientia pater, & certe senex incomparabilis Martinus Bucerus, licet nec Reip, nec nostro, tamē suo tempore mortuus est, nimirum ætate, & annis & morbo affecta. Suffolcienses autem, quos ille florescentes ad omnē laudem tanq̃

alumno

179 Epistola de uita & obitu,

alumnos disciplinae reliquit suae, tam repente sudorū fluminibus absorpti sunt, ut prius mortem illorū fleremus, quam morbum animaduertere-
mus. O crudelem morbum, O mortem acerbam,
non illis quidem in portū ingressis & ibi conquiescentibus, sed nobis in uita iactatis tanq̃ in mari,
quibus illorum authoritate & praesidio carendū
erit. Dux enim ipse licet non dum plane uir, ta-
men & annis ad iuuentutem pene adoleuerat, &
ingenio ad omnes res gerendas ita ematuruerat,
ut ex his omnibus nihil illi abesset, quibus illustrē
personam uel ornari deceret, uel institui conue-
niret. Grauis erat sine superbia, comis sine leuitate,
docilitate summa, minimo ut studio esset opus:
diligentia tamen eiusmodi quae naturam posset et-
iam ex tarditate incitare. Sermo uero pene om-
nis & de doctrina fuit, & cum uiris doctis, quos
& honoratissimae cura matris illi multos circum-
fuderat, & ipse plures humanitate asciuerat sua.
Nam cum dignitate principibus esset par, tamen
generosa quadam ingenuitate animi se cum infi-
mis exaequabat, si quidem ullas eruditionis aut in-
genij notas in illorum orationibus inesse intel-
lexisset. Iam congressus nec muti illi erant, nec
uulgares, nec rerum colloquia ludicrarum aut le-
uiū, sed proponebat aliquid semper de quo & ip-
se dicebat, ut poterat, & alios audiebat libenter, si
quid illis in mentem ueniret. Oratio fuit illius sa-
ne prompta & explicata, nec se ipsa iactans, nec
alios

fratrum Suffolciensium.

alios excludens, graui quadam perfusa modestia,
quam mentis æquabilitate perpetua sic tuebatur,
ut nec se ipse unquā defereret in dicendo, nec acer-
be quenquā insectaretur. Reliqua uita quæ quidem
nobiscum acta est, uel tota literis transmissa, uel il-
lis certe condita fuit, quarum studio sic exarserat,
ut nec collegia, nec scholas, nec otia, nec negotia,
imo nec mensam, imo nec lectum, prorsus illarū
expertes esse sineret. Itaque minimo tempore, ma-
ximarū in rerum doctrina sic euolauerat, ut eius
etiam extemporalem in differendo facultatem
multi possent metuere, nemo contemnere debe-
ret, laudarent sane omnes, & admirarentur, quicūque
laude ipsi aut admiratione digni aliquando sunt
habiti. Erunt fortasse, qui uel hæc in illo non fuis-
se, uel non tanta fuisse credant, quanta meis ego
uerbis illa facio. Sed hi quicūque sunt, aut illum
ignorauerunt, cuius uera uirtus omnem orationis
uanitatem repudiabat, aut me profecto non no-
runt, qui ad publicum tam nobilis personæ testis
monium, minime sane mendatium accommoda-
re uelim. Talis igitur certe, talis Henricus ille Suf-
folciensis fuit, reliquis præstans uniuersis adoles-
centibus, ipse tum adolescens, & iam appropin-
quās, ut alijs omnibus uiris, ipse uir anteferreretur.
Talis illi succreuit frater Carolus, pubescens qui-
dem adhuc, ut in uite gemma, sed qualem nostræ
uites gemmam aut parē uix habent, aut certe præ-
ciosiores omnino non habent. Nam illam nostrā

Epistola de uita & obitu

Regalem Margaritam, quam nomine nos singulari, Regiæ Maiestatis honoramus, non alicuius urbis, sed totius orbis, non hominum, sed humani generis, non unius nationis, sed uniuersæ naturæ lumen & florem, nemo me ita desipere putet, ut aut comparare cum quoq; uelim omni ex parte incomparabilem, aut nominare pene audeam, nisi magna cura, maiore causa, maximo tempore separatim me ad id præparauerim. Ad Suffolcienses redeo fratres, qui plane fuerunt huiusmodi quales illos pono, uel multo maiores etiam. Nam eorum a me summam percurra uirtus, campum illum non habet, & curiam Collegiorum & scholarum nostrarum, in quibus libere excurrere non solum uniuersa cognoscebatur, sed etiam singulis partibus aspicere poterat & euolui. Deus igitur, noster immortalis pater, cum sua præstanti clemētia nobis eximium hoc fratrum par attribuisset, & mater excellentissima, lautissimis institutis illos educauisset, Academia deniq; nostra, scientiarum doctrina multiplici perpoliuiisset, & subornatos omnium instrumentis præclarissimarum rerum, Respublicam iam ad se esset euocatura: mirum non est, si mater liberos, & Alumnos Academia, deniq; Respublica, Cives, imo Duces potius, cum uix e carceribus adhuc egressi essent, in eodem tempore, & in eodem pene uestigio corruisse dolet, præsertim cum illos quasi turbo quidam, subito corripuerit, ut prius mortui cernerentur, quam morituros quisq; suspicari

fratrum Suffolciensium.

spicari posset. Atq; hæc quidem cum procul aspicio, magnā mihi luctus causam & maroris habere uidentur. Sed cum animum adduxi propius, & pænitus in rerum naturam intraui, me ipse castigo, quod ex animi mei mollitia, non ex præscripto rationis de calibus humanis existimem. Quid enim illis longior uita profuisset? obesse potuit, ut eb fuit sane multis, & profecto fortuna plus illis aduersa potuit auferre, q̃ afferre prospera. Nūc enim animis optime cōstitutis, sequunda fama, nullis odijs, nullis æmulationibus, maxima gratia, sūmis omniū studijs, uita quasi sōno, soluti sunt: quæ, si in terris contati essent, diuturnitas temporis, uel minuere illis multa poterat, uel omnino tollere uniuersa. Nam & ipsa mutabilis fortuna fertur, & omnia sunt eius membra cōmutabilia, cuius rei pene tot sunt testes, quot sunt homines. Itaq; si fortunæ regnum expectatur, cum opes, cū uictorias, cum dignitates cogitamus: occurrant egestates, fugæ, sordes & tenebræ. Nā & ista semper euenire possūt, & sæpenumero summis uiris euenisse scimus. Sed natura cū ægregie se in illis ostēdisset, durū est quod ipsa prius se retexebat, quam eius pulcherrimis muneribus frui poterant. Recte esset, si quidem illis frueremur, quibus maxima ex parte ne uti quidem licet. Nam ut ordar a sanitate, quæ reliquis spiritum & uitam imperat, & quæ si loco mota est, alia coherere non possunt, sub omnes illa morborum offensiones per-

Epistola de uita & obitu,

petuo subiecta est, qui aceruatim & spisse ueniunt, ut semper aliquis illorum, in uitam nostram transuersus incurrat. Itaque Suffolciensibus plane gratulor, qui celeriter uita lapsi sunt. Nam si paulum tardauissent, ad extremum tamen illis occumbendum erat, & interim aut neruorum contractiones illos strinxissent, aut flammæ febrili incendissent, aut frigora distillationum illiquefecissent, aut intendissent tumores, aut tabes contriuissent. At non fuissent ista fortassis, at esse solent, at non semper, at plerumque, at non omnibus, at sane plurimis, at illis non accidissent, at nescimus, at sperari poterat, at metui debebat potius. Nam in toto hoc genere & in uniuerso siue fortunæ strepitu, siue apparatus naturæ, sunt illa profecto uerissima Ciceronis nostri non solum Oratoris eloquentissimi, sed etiam sapientissimi ciuis & plane ueteratoris in cōmuni uita, plures esse infelices, quam fortunatos & prudentius metuere nos, quam sperare, tum illud etiam, multo sapius lachrimatum esse Priamum in uita, quam Troilum. Testes affert Cæsarem, & Pompeium, qui cum per omnes dignitatum gradus ad maturam ætatem ascendissent, illorum extrema tempora miserabilibus in ruinis iacuerunt, & alter tandem exul a barbaris, alter a necessarijs in senatu trucidatus est. Principes nominamus Reip. Romanæ, poteramus greges coaceruare reliquorum ordinum: sed externa prætermittantur, domesticos annales excutiamus, & quoniam a principibus

fratrum Suffolciensium.

principibus sumus exorsi, commoremur in illis, & quidem una familia contenti sumus. Et quamquam patrem poteramus, tamen filium sumamus Edwardum tertium, cuius cum adolescentia Scotiam fregisset, iuventus Galliam & omnem Aquitaniam maximis & continuis victorijs peragrauisset, inclinata iam & ingrauescens ætas, maximam horum partem ornamentorum illi detraxit, & belli calamitates, domestico funere nobilissimi principis Edwardi filij, cumulauit. Itaque qui iuuenis mori potuisset ipse Rex, & Imperator, & filium relinquens Aquitanie principem, senex tandem mortuus est, Rex ille quidem, & singulari uirtute, sed tamen multo minore bellica gloria, & multo maiore domestico mærore, princeps filius, hæres dum uixit patris fortunæ, primas res gestas habuit incredibiles, postremas, morbi labe deformatas, & seditionis, Richardus secundus, principis Edwardi filius, & Regis nepos, ad paternos deuolutus est & auitos casus. Nam & puer renunciatus est Rex, & in regno foeliciter adoleuit, at paulo post ita uir præcipitatus est, ut priuatus sit mortuus. In regibus igitur si fortuna sic ludit, & eludit, quantas in populo strages edit? dicerem si esset necesse, sed satis nos communis uita docet. Illam autem ipsam matrem Suffolciensium optimam & præclarissimam mihi cognitam foeminam sic aliquot anni posteriores exercuerunt, ut minime sane dubitem, quin illis si potuisset, libenter fuisset

Epistola de uita & obitu

caritura. Quapropter ut tecum nunc aliquantisper
peragam, te nunc appello siue coniux nominari
uis mariti Ducis, siue mater Ducis filij, si deus op-
tionē tibi dedisset, ut coniux & mater uel in illa
aetate efferrere ipsa, in qua liberos extulisti tuos,
uel funus primū mariti, ita ut euenit, deinde gna-
torum, nec coniux ipsa iam, nec mater cerneret: si
deus (inquam) optionem dedisset, & legere tuam
te iussisset conditionem, utrum sumplisses? Aut
ego tuum non noui tenerum & indulgentem a-
nimum, aut tuorum clades posteriorū temporū,
superiorum annorum amissione, uel redemisses,
uel declinauisses. Igitur & alij te condocerant,
& in primis ipsa extē disce, quid longa series an-
norum afferat, imo quid auferat potius (ut ante
dixeram) & præclare cum tuis heroibus actū esse
puta, qui in summa rerum omnium prosperitate
uiuentes, non dum uertente fortuna, sic uitam di-
miserunt suam, ut honore abundantes, & ingenio
excellentes, ut literis florentes, & gratia, nihil ha-
berent inuidiæ, nihil odiij, nihil simultatis, nihil in-
imicitiarum, qui suis temporibus optimis, morte
tanq̃ somno consopiti, nec tuum funus uiderunt,
nec cæteras tempestates reformidant, quas uel suas,
uel suorum maximas, longior illis dies inuexis-
set. Quod si non acquiescis adhuc (tuum enim
argumentosum agnosco in differēdo, & minime
cedens acumen) & externis te nō commoueri di-
cis, sed illam te lucem, & splendorem animorum
desyderare

fratrum Suffolciensium.

desyderare, qui tuis in liberis apparuerit, non curare te fortunā, qualis fuerit, aut fuisset, uenū pietatem, literas, & reliquam omnē inlitam bonitatē & amauisse te praesentem, & absentem ualde requirere. Hijs te latatam fuisse interioribus ornamentis iam uirescentibus, & iisdem angi te tam subito, & ante tempus euulsis, & eradicatis. Hac, si disertus contra te, tuus dolor disputabit, breuiter illis omnibus, & uere a me occurri potest. Venisset tuos liberos ad illum aetatis flexum, in quo multi indole excellenti aberrauissent, uenisse ad illum lubricum & precipitem locum, in quo uolutas rot delectationes huic aetati profundat, ut prorsus difficile sit illarum aliqua, mentem a ratione & officio non detorqueri. Meis nihil horum inquis, accidisset fortasse. Sed tamē nec certo sciebas, nec illis uiuis non metuere poteras. Si metuisses neges, tabulis obsignatis tecum agam, & historiam omnium illorum temporum tibi replicabo, in quibus pie mecum & diuine loqui solebas, multum tamen & uehementer: ut facile te laborare cernerem, quomodo custodienda filiorum tuorum pubertas, quibus institutis moderanda, quibus habenis refrananda, & deuincienda esset. Hanc Deus tibi dubitationem exemit, hanc sollicitudinem detraxit. Si nescis quanto bono, quam summa foelicitate tua: age uero circūspice paulū, alienas familias nōnihil animo contracta, uidebis quanto dolore, quanto gemitu, tum suo suorum, quam

*Ad Henr. Episc. Eboracensem
1408. 1409. 1410. 1411. 1412. 1413. 1414. 1415. 1416. 1417. 1418. 1419. 1420. 1421. 1422. 1423. 1424. 1425. 1426. 1427. 1428. 1429. 1430. 1431. 1432. 1433. 1434. 1435. 1436. 1437. 1438. 1439. 1440. 1441. 1442. 1443. 1444. 1445. 1446. 1447. 1448. 1449. 1450. 1451. 1452. 1453. 1454. 1455. 1456. 1457. 1458. 1459. 1460. 1461. 1462. 1463. 1464. 1465. 1466. 1467. 1468. 1469. 1470. 1471. 1472. 1473. 1474. 1475. 1476. 1477. 1478. 1479. 1480. 1481. 1482. 1483. 1484. 1485. 1486. 1487. 1488. 1489. 1490. 1491. 1492. 1493. 1494. 1495. 1496. 1497. 1498. 1499. 1500. 1501. 1502. 1503. 1504. 1505. 1506. 1507. 1508. 1509. 1510. 1511. 1512. 1513. 1514. 1515. 1516. 1517. 1518. 1519. 1520. 1521. 1522. 1523. 1524. 1525. 1526. 1527. 1528. 1529. 1530. 1531. 1532. 1533. 1534. 1535. 1536. 1537. 1538. 1539. 1540. 1541. 1542. 1543. 1544. 1545. 1546. 1547. 1548. 1549. 1550. 1551. 1552. 1553. 1554. 1555. 1556. 1557. 1558. 1559. 1560. 1561. 1562. 1563. 1564. 1565. 1566. 1567. 1568. 1569. 1570. 1571. 1572. 1573. 1574. 1575. 1576. 1577. 1578. 1579. 1580. 1581. 1582. 1583. 1584. 1585. 1586. 1587. 1588. 1589. 1590. 1591. 1592. 1593. 1594. 1595. 1596. 1597. 1598. 1599. 1600. 1601. 1602. 1603. 1604. 1605. 1606. 1607. 1608. 1609. 1610. 1611. 1612. 1613. 1614. 1615. 1616. 1617. 1618. 1619. 1620. 1621. 1622. 1623. 1624. 1625. 1626. 1627. 1628. 1629. 1630. 1631. 1632. 1633. 1634. 1635. 1636. 1637. 1638. 1639. 1640. 1641. 1642. 1643. 1644. 1645. 1646. 1647. 1648. 1649. 1650. 1651. 1652. 1653. 1654. 1655. 1656. 1657. 1658. 1659. 1660. 1661. 1662. 1663. 1664. 1665. 1666. 1667. 1668. 1669. 1670. 1671. 1672. 1673. 1674. 1675. 1676. 1677. 1678. 1679. 1680. 1681. 1682. 1683. 1684. 1685. 1686. 1687. 1688. 1689. 1690. 1691. 1692. 1693. 1694. 1695. 1696. 1697. 1698. 1699. 1700. 1701. 1702. 1703. 1704. 1705. 1706. 1707. 1708. 1709. 1710. 1711. 1712. 1713. 1714. 1715. 1716. 1717. 1718. 1719. 1720. 1721. 1722. 1723. 1724. 1725. 1726. 1727. 1728. 1729. 1730. 1731. 1732. 1733. 1734. 1735. 1736. 1737. 1738. 1739. 1740. 1741. 1742. 1743. 1744. 1745. 1746. 1747. 1748. 1749. 1750. 1751. 1752. 1753. 1754. 1755. 1756. 1757. 1758. 1759. 1760. 1761. 1762. 1763. 1764. 1765. 1766. 1767. 1768. 1769. 1770. 1771. 1772. 1773. 1774. 1775. 1776. 1777. 1778. 1779. 1780. 1781. 1782. 1783. 1784. 1785. 1786. 1787. 1788. 1789. 1790. 1791. 1792. 1793. 1794. 1795. 1796. 1797. 1798. 1799. 1800. 1801. 1802. 1803. 1804. 1805. 1806. 1807. 1808. 1809. 1810. 1811. 1812. 1813. 1814. 1815. 1816. 1817. 1818. 1819. 1820. 1821. 1822. 1823. 1824. 1825. 1826. 1827. 1828. 1829. 1830. 1831. 1832. 1833. 1834. 1835. 1836. 1837. 1838. 1839. 1840. 1841. 1842. 1843. 1844. 1845. 1846. 1847. 1848. 1849. 1850. 1851. 1852. 1853. 1854. 1855. 1856. 1857. 1858. 1859. 1860. 1861. 1862. 1863. 1864. 1865. 1866. 1867. 1868. 1869. 1870. 1871. 1872. 1873. 1874. 1875. 1876. 1877. 1878. 1879. 1880. 1881. 1882. 1883. 1884. 1885. 1886. 1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900. 1901. 1902. 1903. 1904. 1905. 1906. 1907. 1908. 1909. 1910. 1911. 1912. 1913. 1914. 1915. 1916. 1917. 1918. 1919. 1920. 1921. 1922. 1923. 1924. 1925. 1926. 1927. 1928. 1929. 1930. 1931. 1932. 1933. 1934. 1935. 1936. 1937. 1938. 1939. 1940. 1941. 1942. 1943. 1944. 1945. 1946. 1947. 1948. 1949. 1950. 1951. 1952. 1953. 1954. 1955. 1956. 1957. 1958. 1959. 1960. 1961. 1962. 1963. 1964. 1965. 1966. 1967. 1968. 1969. 1970. 1971. 1972. 1973. 1974. 1975. 1976. 1977. 1978. 1979. 1980. 1981. 1982. 1983. 1984. 1985. 1986. 1987. 1988. 1989. 1990. 1991. 1992. 1993. 1994. 1995. 1996. 1997. 1998. 1999. 2000. 2001. 2002. 2003. 2004. 2005. 2006. 2007. 2008. 2009. 2010. 2011. 2012. 2013. 2014. 2015. 2016. 2017. 2018. 2019. 2020. 2021. 2022. 2023. 2024. 2025. 2026. 2027. 2028. 2029. 2030. 2031. 2032. 2033. 2034. 2035. 2036. 2037. 2038. 2039. 2040. 2041. 2042. 2043. 2044. 2045. 2046. 2047. 2048. 2049. 2050. 2051. 2052. 2053. 2054. 2055. 2056. 2057. 2058. 2059. 2060. 2061. 2062. 2063. 2064. 2065. 2066. 2067. 2068. 2069. 2070. 2071. 2072. 2073. 2074. 2075. 2076. 2077. 2078. 2079. 2080. 2081. 2082. 2083. 2084. 2085. 2086. 2087. 2088. 2089. 2090. 2091. 2092. 2093. 2094. 2095. 2096. 2097. 2098. 2099. 2100. 2101. 2102. 2103. 2104. 2105. 2106. 2107. 2108. 2109. 2110. 2111. 2112. 2113. 2114. 2115. 2116. 2117. 2118. 2119. 2120. 2121. 2122. 2123. 2124. 2125. 2126. 2127. 2128. 2129. 2130. 2131. 2132. 2133. 2134. 2135. 2136. 2137. 2138. 2139. 2140. 2141. 2142. 2143. 2144. 2145. 2146. 2147. 2148. 2149. 2150. 2151. 2152. 2153. 2154. 2155. 2156. 2157. 2158. 2159. 2160. 2161. 2162. 2163. 2164. 2165. 2166. 2167. 2168. 2169. 2170. 2171. 2172. 2173. 2174. 2175. 2176. 2177. 2178. 2179. 2180. 2181. 2182. 2183. 2184. 2185. 2186. 2187. 2188. 2189. 2190. 2191. 2192. 2193. 2194. 2195. 2196. 2197. 2198. 2199. 2200. 2201. 2202. 2203. 2204. 2205. 2206. 2207. 2208. 2209. 2210. 2211. 2212. 2213. 2214. 2215. 2216. 2217. 2218. 2219. 2220. 2221. 2222. 2223. 2224. 2225. 2226. 2227. 2228. 2229. 2230. 2231. 2232. 2233. 2234. 2235. 2236. 2237. 2238. 2239. 2240. 2241. 2242. 2243. 2244. 2245. 2246. 2247. 2248. 2249. 2250. 2251. 2252. 2253. 2254. 2255. 2256. 2257. 2258. 2259. 2260. 2261. 2262. 2263. 2264. 2265. 2266. 2267. 2268. 2269. 2270. 2271. 2272. 2273. 2274. 2275. 2276. 2277. 2278. 2279. 2280. 2281. 2282. 2283. 2284. 2285. 2286. 2287. 2288. 2289. 2290. 2291. 2292. 2293. 2294. 2295. 2296. 2297. 2298. 2299. 2300. 2301. 2302. 2303. 2304. 2305. 2306. 2307. 2308. 2309. 2310. 2311. 2312. 2313. 2314. 2315. 2316. 2317. 2318. 2319. 2320. 2321. 2322. 2323. 2324. 2325. 2326. 2327. 2328. 2329. 2330. 2331. 2332. 2333. 2334. 2335. 2336. 2337. 2338. 2339. 2340. 2341. 2342. 2343. 2344. 2345. 2346. 2347. 2348. 2349. 2350. 2351. 2352. 2353. 2354. 2355. 2356. 2357. 2358. 2359. 2360. 2361. 2362. 2363. 2364. 2365. 2366. 2367. 2368. 2369. 2370. 2371. 2372. 2373. 2374. 2375. 2376. 2377. 2378. 2379. 2380. 2381. 2382. 2383. 2384. 2385. 2386. 2387. 2388. 2389. 2390. 2391. 2392. 2393. 2394. 2395. 2396. 2397. 2398. 2399. 2400. 2401. 2402. 2403. 2404. 2405. 2406. 2407. 2408. 2409. 2410. 2411. 2412. 2413. 2414. 2415. 2416. 2417. 2418. 2419. 2420. 2421. 2422. 2423. 2424. 2425. 2426. 2427. 2428. 2429. 2430. 2431. 2432. 2433. 2434. 2435. 2436. 2437. 2438. 2439. 2440. 2441. 2442. 2443. 2444. 2445. 2446. 2447. 2448. 2449. 2450. 2451. 2452. 2453. 2454. 2455. 2456. 2457. 2458. 2459. 2460. 2461. 2462. 2463. 2464. 2465. 2466. 2467. 2468. 2469. 2470. 2471. 2472. 2473. 2474. 2475. 2476. 2477. 2478. 2479. 2480. 2481. 2482. 2483. 2484. 2485. 2486. 2487. 2488. 2489. 2490. 2491. 2492. 2493. 2494. 2495. 2496. 2497. 2498. 2499. 2500. 2501. 2502. 2503. 2504. 2505. 2506. 2507. 2508. 2509. 2510. 2511. 2512. 2513. 2514. 2515. 2516. 2517. 2518. 2519. 2520. 2521. 2522. 2523. 2524. 2525. 2526. 2527. 2528. 2529. 2530. 2531. 2532. 2533. 2534. 2535. 2536. 2537. 2538. 2539. 2540. 2541. 2542. 2543. 2544. 2545. 2546. 2547. 2548. 2549. 2550. 2551. 2552. 2553. 2554. 2555. 2556. 2557. 2558. 2559. 2560. 2561. 2562. 2563. 2564. 2565. 2566. 2567. 2568. 2569. 2570. 2571. 2572. 2573. 2574. 2575. 2576. 2577. 2578. 2579. 2580. 2581. 2582. 2583. 2584. 2585. 2586. 2587. 2588. 2589. 2590. 2591. 2592. 2593. 2594. 2595. 2596. 2597. 2598. 2599. 2600. 2601. 2602. 2603. 2604. 2605. 2606. 2607. 2608. 2609. 2610. 2611. 2612. 2613. 2614. 2615. 2616. 2617. 2618. 2619. 2620. 2621. 2622. 2623. 2624. 2625. 2626. 2627. 2628. 2629. 2630. 2631. 2632. 2633. 2634. 2635. 2636. 2637. 2638. 2639. 2640. 2641. 2642. 2643. 2644. 2645. 2646. 2647. 2648. 2649. 2650. 2651. 2652. 2653. 2654. 2655. 2656. 2657. 2658. 2659. 2660. 2661. 2662. 2663. 2664. 2665. 2666. 2667. 2668. 2669. 2670. 2671. 2672. 2673. 2674. 2675. 2676. 2677. 2678. 2679. 2680. 2681. 2682. 2683. 2684. 2685. 2686. 2687. 2688. 2689. 2690. 2691. 2692. 2693. 2694. 2695. 2696. 2697. 2698. 2699. 2700. 2701. 2702. 2703. 2704. 2705. 2706. 2707. 2708. 2709. 2710. 2711. 2712. 2713. 2714. 2715. 2716. 2717. 2718. 2719. 2720. 2721. 2722. 2723. 2724. 2725. 2726. 2727. 2728. 2729. 2730. 2731. 2732. 2733. 2734. 2735. 2736. 2737. 2738. 2739. 2740. 2741. 2742. 2743. 2744. 2745. 2746. 2747. 2748. 2749. 2750. 2751. 2752. 2753. 2754. 2755. 2756. 2757. 2758. 2759. 2760. 2761. 2762. 2763. 2764. 2765. 2766. 2767. 2768. 2769. 2770. 2771. 2772. 2773. 2774. 2775. 2776. 2777. 2778. 2779. 2780. 2781. 2782. 2783. 2784. 2785. 2786. 2787. 2788. 2789. 2790. 2791. 2792. 2793. 2794. 2795. 2796. 2797. 2798. 2799. 2800. 2801. 2802. 2803. 2804. 2805. 2806. 2807. 2808. 2809. 2810. 2811. 2812. 2813. 2814. 2815. 2816. 2817. 2818. 2819. 2820. 2821. 2822. 2823. 2824. 2825. 2826. 2827. 2828. 2829. 2830. 2831. 2832. 2833. 2834. 2835. 2836. 2837. 2838. 2839. 2840. 2841. 2842. 2843. 2844. 2845. 2846. 2847. 2848. 2849. 2850. 2851. 2852. 2853. 2854. 2855. 2856. 2857. 2858. 2859. 2860. 2861. 2862. 2863. 2864. 2865. 2866. 2867. 2868. 2869. 2870. 2871. 2872. 2873. 2874. 2875. 2876. 2877. 2878. 2879. 2880. 2881. 2882. 2883. 2884. 2885. 2886. 2887. 2888. 2889. 2890. 2891. 2892. 2893. 2894. 2895. 2896. 2897. 2898. 2899. 2900. 2901. 2902. 2903. 2904. 2905. 2906. 2907. 2908. 2909. 2910. 2911. 2912. 2913. 2914. 2915. 2916. 2917. 2918. 2919. 2920. 2921. 2922. 2923. 2924. 2925. 2926. 2927. 2928. 2929. 2930. 2931. 2932. 2933. 2934. 2935. 2936. 2937. 2938. 2939. 2940. 2941. 2942. 2943. 2944. 2945. 2946. 2947. 2948. 2949. 2950. 2951. 2952. 2953. 2954. 2955. 2956. 2957. 2958. 2959. 2960. 2961. 2962. 2963. 2964. 2965. 2966. 2967. 2968. 2969. 2970. 2971. 2972. 2973. 2974. 2975. 2976. 2977. 2978. 2979. 2980. 2981. 2982. 2983. 2984. 2985. 2986. 2987. 2988. 2989. 2990. 2991. 2992. 2993. 2994. 2995. 2996. 2997. 2998. 2999. 3000. 3001. 3002. 3003. 3004. 3005. 3006. 3007. 3008. 3009. 3010. 3011. 3012. 3013. 3014. 3015. 3016. 3017. 3018. 3019. 3020. 3021. 3022. 3023. 3024. 3025. 3026. 3027. 3028. 3029. 3030. 3031. 3032. 3033. 3034. 3035. 3036. 3037. 3038. 3039. 3040. 3041. 3042. 3043. 3044. 3045. 3046. 3047. 3048. 3049. 3050. 3051. 3052. 3053. 3054. 3055. 3056. 3057. 3058. 3059. 3060. 3061. 3062. 3063. 3064. 3065. 3066. 3067. 3068. 3069. 3070. 3071. 3072. 3073. 3074. 3075. 3076. 3077. 3078. 3079. 3080. 3081. 3082. 3083. 3084. 3085. 3086. 3087. 3088. 3089. 3090. 3091. 3092. 3093. 3094. 3095. 3096. 3097. 3098. 3099. 3100. 3101. 3102. 3103. 3104. 3105. 3106. 3107. 3108. 3109. 3110. 3111. 3112. 3113. 3114. 3115. 3116. 3117. 3118. 3119. 3120. 3121. 3122. 3123. 3124. 3125. 3126. 3127. 3128. 3129. 3130. 3131. 3132. 3133. 3134. 3135. 3136. 3137. 3138. 3139. 3140. 3141. 3142. 3143. 3144. 3145. 3146. 3147. 3148. 3149. 3150. 3151. 3152. 3153. 3154. 3155. 3156. 3157. 3158. 3159. 3160. 3161. 3162. 3163. 3164. 3165. 3166. 3167. 3168. 3169. 3170. 3171. 3172. 3173. 3174. 3175. 3176. 3177. 3178. 3179. 3180. 3181. 3182. 3183. 3184. 3185. 3186. 3187. 3188. 3189. 3190. 3191. 3192. 3193. 3194. 3195. 3196. 3197. 3198. 3199. 3200. 3201. 3202. 3203. 3204. 3205. 3206. 3207. 3208. 3209. 3210. 3211. 3212. 3213. 3214. 3215. 3216. 3217. 3218. 3219. 3220. 3221. 3222. 3223. 3224. 3225. 3226. 3227. 3228. 3229. 3230. 3231. 3232. 3233. 3234. 3235. 3236. 3237. 3238. 3239. 3240. 3241. 3242. 3243. 3244. 3245. 3246. 3247. 3248. 3249. 3250. 3251. 3252. 3253. 3254. 3255. 3256. 3257. 3258. 3259. 3260. 3261. 3262. 3263. 3264. 3265. 3266. 3267. 3268. 3269. 3270. 3271. 3272. 3273. 3274. 3275. 3276. 3277. 3278. 3279. 3280. 3281. 3282. 3283. 3284. 3285. 3286. 3287. 3288. 3289. 3290. 3291. 3292. 3293. 3294. 3295. 3296. 3297. 3298. 3299. 3300. 3301. 3302. 3303. 3304. 3305. 3306. 3307. 3308. 3309. 3310. 3311. 3312. 3313. 3314. 3315. 3316. 3317. 3318. 3319. 3320. 3321. 3322. 3323. 3324. 3325. 3326. 3327. 3328. 3329. 3330. 3331. 3332. 3333. 3334. 3335. 3336. 3337. 3338. 3339. 3340. 3341. 3342. 3343. 3344. 3345. 3346. 3347. 3348. 3349. 3350. 3351. 3352. 3353. 3354. 3355. 3356. 3357. 3358. 3359. 3360. 3361. 3362. 3363. 3364. 3365. 3366. 3367. 3368. 3369. 3370. 3371. 3372. 3373. 3374. 3*

Epistola de uita & obitu,

quam multa, & magna, diu uiuendo degeneraues-
rint, et in acerbissimas miseras cōtrusa sint. Titus
Imperator Romanus, Hērici tui similis in uita, si-
militer etiā in adolescentia mortuus est, cuius illa
fertur in ipsa morte diuinissima uox, se cum ad
omnem uitam respectaret suam, & in eam intue-
retur, solū in uniuersa rem unam repperisse, cuius
se poeniteret. Eandem aut certe similem Henricus
tuus uocem usurpare poterat, & Carolus mul-
to magis. At nec Titus potuisset ipse, si longior
rem deus illi uitam dedisset, nec Suffolcienses po-
tuisent tui. Nam & Vespasianus Titi pater, op-
pressus à suis & superiorum temporum multi in
initio clarissimi Imperatores, longinquitate tem-
poris ita peruertebantur, ut uel ipsi in se incurres-
rent, uel in propinquorum, aut ciuium sane suorū
uim inciderent. Totum igitur hunc locum ita cō-
cludam: Deum non iratum gnatis tuis ante tēpus
eripuisse uitam, sed clementem, tempestiuam do-
nauisse mortem. Reddidit enim pro terra coelum,
pro labore quietem, pro incertis certa, pro huma-
nis diuina. Quod si magis distincte libet, & par-
ticulatim agere, cur tumultuaris? Quid uis? quid
queris? expetisti liberos? habuisti. Præclara indo-
le? fuerunt. Honoratos esse? maxime. Bene educa-
tos? optime. Perfectos omni genere laudis? ita cō-
gniti sunt. At fuissent maiore gloria, si uixissent.
At nunc mortui sunt maxima. At interim terris
sublati sunt. Imo in coelū translati sunt. At illorū
conuictu

fratrum Suffolciensium.

conuictu cares, & illi tuo. Primum illi te non ca-
rent iuncti deo, ne tu quidem illis cares, nisi forte
inuides. Nunc enim pro creatura mortali matre,
patrem habent immortalem Deum. Et ipsi prius
creaturæ mortales, nūc spiritus sunt immortales.
Quapropter uniuersam excita pietatem, & gra-
tiam, quæ large tibi deus affudit, & non solū om-
nis tibi confidebit & sepelietur dolor, sed etiā ue-
hementer latabere tam breui tempore tuos filios
mortis terroribus perfunctos esse, ad quos nos
quotidie uela damus, & si reflantibus uentis non
nihil reſcimur, interim angimur in uita, & tamen
paulo post eodem erit immigandum, & quidem
cum impeditiores erimus, quam Suffocienses fu-
runt tui. Cum hæc maxime scriberem, Henricus
Harardus, Thomæ filius natu maximus, animam
agebat, puer ille quidem adhuc, sed māsueto puer
ingenio, & præclaræ spei. Quæ si Deus ex arūnis
huius uitæ nondum gustatis, ad cœlum euocau-
erit, annon nepos Troilus iste mortem habebit,
Priami illius aui Norfolciensis uita, multo fortius
natiorem? Hic in uita riserat penē semper, flerat
nunq̃, nimirū & puer, & puerili innocentia. Nor-
folciensis senex, exacta ætate quam magnas &
incredibiles diu uiuendo, calamitates hausit. Sed
satis est domesticorum testium, & tecum satis est
sermonis o præclarissima Suffolciensis. Nunc in
his mihi terminetur oratio, quæ nō sunt proprie-
ta, sed communia sane omniū. Socrates in Gen-

C. 1. tili

De me pefex folio

Epistola de uita & obitu

tili sapientia Deus, cum duceretur ad mortem, æquissime ferebat, hoc ipsum prouidens, immensas huius uitæ misérias, tū longius etiam euectus, non semel, sed saepe se dicit uelle mori, terrenam ut huius corporis molē cupiditatū fœcibus oblitam deponere possit, ut Aëacum et Agamemnonem, & Vlyssē, & reliquam commentitiorum turbam heroum apud inferos degentium contempletur, & cum illis se coniungat: Et nos non pudet qui Christiani esse uolumus, tā grauātē ad mortem ire, cum nobis non ad fabulosos iudices, sed ad deum patrem, non ad uana delirantium Philosophorum somnia, sed ad Christum, ueram æterni patris sapientiam proficiscendum sit? Iob exercitatissimus in carnē nostra cōmuni utr, militiam esse dicit uitam præsentem. Ecquis igitur tā amens est, ut libenter in acie stare uelit, ut semper pugnet, semper in pellibus excubet? præsertim cum tot et tam horribiles undiq; circumfusus hostes habeat: interiores, mundū, carnem, et Diabolum, exteriores, illos qui ante a nobis tacti sunt. Intus, pugna, foras, terrores. Clamat Paulus singularis in nostra fide princeps, & nobis denunciare non uidetur, ut quantum possimus ab hoc sæculo abalienemur, et semper ad uitam nouam, sæculum nouum, terram nouā, uota faciamus? Nostra religio peregrinari præsentem dicit uitam a deo, sursum esse Hierusalem illam optabilem, ueram Christianorum patriam, In illa Natione regnum

fratrum Suffolciensium.

gnum est Christi, Martyrum triumphus, omnium
corona Christianorum militum. Huc omnes nostri
maiores uniuersorum temporum, ueram secum
fidem afferentes, assumpti sunt. Huc recens Mar-
tinus Bucerus, noster excellens magister euolauit
et recentissime sequuti magistrum, discipuli Suffol-
cienses. Illis itaque gratulemur collocatis in coe-
lestia patria, nos autem in hoc exilio terrestri tu-
multuantes, semper mortis tempus, hoc est, supre-
mum seruitutis, & primum libertatis nostrae diem
patienter expectemus absentem, & cupide praesentem
arripiamus, ut in hac uita legitime cer-
tantes, et laborantes quantum licet, ad illas enauis-
gemus diuinas oras, & quidem uelis panis, fere-
mur enim filij ad patrem, creaturae ad creatorem,
exules ad patriam, serui ad libertatem.

Quam nobis libertatem Deus

omnis uerae libertatis au-

thor, Iesu Christi re-

spectu, dei do-

minique

nostri, mature

concedat.

c.ij.

De uita

DE VITA ET OBITU FRATRUM

Suffolcensium, Thomas Villsonus
vtrique olim famulus,

Anglia, olim ter foelix, Anglia
olim Insula nulli regno postha
benda, Anglia nunc, si non ter
misera, certe non ita fortunata,
certe seipsa longe inferior, cum
ob intestinas seditiones vehe-
menter olim afflictata, tum ob
inediam nuper, et sudorem contagiosissimum gra-
uissime lacerata. Verum ex omni memoria, nulla
calamitas (meo quidem iudicio) contigit grauior,
nullum malum in hanc rempub. lamentabilius in-
uectum est, quam quod fratres Suffolcenses iam
puberes, et ad omnem laudem ematuroscientes, ex
huius vitae splendore in primo ætatis cursu euola-
uerunt. Nam ego qui intime vtrumque cognoui,
& vtrique deditus cum vtroque vixi: facile scio
vtrumque fuisse in omni vita honoratissimum:
in conformatione morum, excultissimum: in ser-
mone toto, & facilitate naturæ, modestissimum:
& propterea constanti hominum memoria com-
prehendendum. Et cum ipsa respub. prudenti
cōsilio perpetuo nitatur, & ruitura semper esset,
nisi grauissimorum autoritate suffulciatur, mihi
quidem horribiliter fauciata videtur orbitate &
desyderio Heroum Suffolcensium prestantissimorum,
In quorum ætate iam tenera, talis efflo-
rescebat

fratrum Suffolciensium.

rescebat animositas, & tanta virtutum exardescē-
bat conspiratio, vt maturitas rerū post expectan-
da, omnium non solum orationem, sed multorū
etiam cogitationem longissime superaret. Tales
enim ambo fuerunt, quales etiam pauci sunt: tales
autem esse potuissent ex omni similitudine veri,
quales iam nulli sunt. Multum videor dicere, sed
nihil supra fidem, si quis in illorum vitam inspec-
tare, & incunabula virtutum quibus pueri illustra-
bantur, a primis annis repetendo, velit recensere.
Quapropter vt conspectior sit vtriusque virtus
et prestabilis natura tam excellentium puerorum
posteritati cōmendabilior: paulo altius repeten-
dam putavi vtriusque prosapiam, mores illorum
plenius indagandos, & reliquum vitæ cursum li-
quidius perconsendum. Sed ita tamen, vt omnes
mirabilius quiddā de illis suspicentur, & maiora
in animis cogitent, quam quantum a me vel ex-
primitur, vel exprimi potest. Vterque n̄sdem pa-
rentibus cum procreatus, tum etiam natus, mag-
nam nominis famam, ex vtriusque splendore &
celebritate consequutus est. Pater tam charus fuit
Henrico octauo Angliæ Regi serenissimo, prop-
ter infinitas virtutes suas, & militaris disciplinæ
prestantiam, vt ad summū honorem euocaretur,
et matrimonio Regis sororem, Gallia Reginam
respectatissimam, sibi adiungeret. De cuius animos-
sitate in bello, prudentia in pace, consilio in vtro-
que, si sermonem iustum instituerē, velim: exitū
omnino credo.

Epistola de uita & obitu

credo non inuenirem, & prius verba deessent ad
expoliendum tantum principem, quam materia
ad exornandum: sic ut labor mihi non quarendae
laudis, sed statuendi modi susceptus videretur.
Quapropter testetur Anglia victorias eius sepa-
ratim, quas Gallia omnis passim exhorrescit: lo-
quantur nostrates accommodato & loco & tēpore
tanti Imperatoris praestantiam, quam externi con-
tremiscentes dum in uiuis esset, perpetuo sentie-
bant. Ego cogor tacere, quoniam nunc dicendi
tempus non est, et, si maxime esset, vires tamē de-
sunt ad exornandū tam excellens patriae lumen.
Mortua sorore Regis, duxit clarissimam virginē
Catarinam, ex illustri Villoughbeorū genere
ortam, & heredem caeleberrimam, ex qua foetus
genuit clarissimos, sed moriens tantum duos reli-
quit superstites, Henricū Ducem Suffolciae octo
annos natum, & dominū Carolum fratrem duo-
bus annis minorem. Mater post mariti obitum, in
hoc solū omnes cogitationes suas defixit, ut duos
filios tanti viri, tantaque spei infantes optime edu-
caret: & cursum vitae quem iam laudabiliter in-
choauerunt, cū summa praestantia & singulari cō-
mendatione tandem aliquando consummarent.
Quapropter vsa cōsilio honestissimorum, & maxi-
me consideratorū, curauit illos bene instituendos
omnibus liberalibus cognitionibus, & praesertim
doctrina christiana, qua illi supra ceteros longe
eminebant, Henricus Edvardo nunc Regi feres-
sissimū

fratrum Suffolciensium.

nissimo, tum principi, & heredi huius Regni, obsequium suum detulit, omni illū observantia consens, & in iisdem cum illo studiis progrediens, in quibus sic opera excellentissimi Checi profecit, ut Regi charissimus esset, & ex omnibus maxime dignus haberetur. Quam quidem rem cum perspexisset mater, intime ipsa est gaudiosa, quod filium haberet tali ingenio praeditum. Et propterea ut omnibus numeris absolutus esset, & perfectus artifex rerum cognoscendarum, adsciuit filio peculiarem, & separatam paedagogum, cuius diligentia vberius promoueret in doctrina, & expectationem omnium longissime superaret, ut ea ratione Regis quoque in illum charitas indies exaugeretur. Quid vultis? Euenta non solum responderunt expectationi matris, sed aliorum etiam opinionem longissime superarunt. Nam sic profecit Dux Henricus brevi temporis spacio, tam graeca quam latina lingua, ut non unus inter multos plebeius esset, sed unus e multis, atque adeo ex omnibus singularis, non quem pauci laudarent, sed quem omnes admirarentur, non quem vulgus tantum coleret, sed quem principes mirabiliter suspiceret, non quem Rex mediocri loco haberet, sed quem unum maxime adamaret. Carolus iisdem temporibus, domi non in sinu matris alebatur, neque in ancillarum gremio delitescibat, sed quomodo per aetatem potuit, doctrinam tam auide arripuit, & sic ad studia assuefactus est temporis progressionem ut magnam

Epistola de vita & obitu

omnibus spem futurae maturitatis praeberet. Mirabilis in utroque virtus, & incredibilis naturae vis, ad res quascunque capessendas. Henricus summa corporis proceritate commendabilis fuit, animosus, fortis, robustus, & ad militarem disciplinam, non factus, sed natus, non exercitio tantum paratus, sed etiam naturae lege procreatus, sic ut Martis filius merito haberetur. Carolus in cuius ore summa venustas residebat, non robustus erat, sed elegans, non mole corporis magnus, sed aequabili membrorum compositione admodum spectabilis, statura breui, sed commoda, iunctura partium & copulatione aegregia: ad artes liberales ediscendas natura promptissimus, & ad musica instrumenta tamquam naturae prouisione fabricatus testudinem pulsare tam scienter didicit, ut musarum et Mineruae filius haberetur. Dux Henricus tuba accendebatur, Carolus cithara permulcebatur, uterque doctrinae studio mirabiliter inflammabatur. In Henrico videbar agnoscere summam gravitatem singulari constantia temperatam. In Carolo excellens acumen & corporis agilitatem obstupescendam: In illo senilem prudentiam, in isto iuvenile ingenium: In illo consilium, in isto vigorem: In illo austeritatem, in isto festiuitatem: In illius vultu auctoritatem, in istius humanitatem: In illo granditatem orationis & stabilitatis, in isto immensitatem facetiarum & vrbacunitatis. Alter dignitate praestans, alter lenitate

com

fratrum Suffolciensium.

Memendabilis: Henricus in sermone parvus omnes
res suis ponderibus librans, à paucis intime cog-
noscebatur, Carolus lingua expeditus, & ad amici-
tias colligendas admodum facilis, apertus fuit in
omnibus vitæ partibus: Ille falli vix potuit etiam
ab ijs quos ipse existimaret amicissimos: hic, sub
prætextu et simulatione amicitiae ab alijs falli cito
potuit, vt pote ad credendū plus quam frater pro-
cliuus. Ille cautus, hic credulus, ille insidias timens
tuto sibi cauit, hic omnes ex ore iudicās, nihil fere ti-
mebat simulatū. In vtroque amor singularis erga
omnes bonos, sed ratio eligendi in vtroque diuersa.
Alius Henricum admiraretur & abditos mores
approbaret: Alius Carolum laude & uirtute non
inferiorem iudicaret. Varietate linguarum vterque
mirabiliter excelebat. Sed Henricus Graecis lite-
ris non solum fratrem superauit, sed multos etiā
aetate prouectiores longe post se reliquit. Latina
vero lingua vtrique ex æquo nota fuit. Eadem ra-
tione lingua Italica par vtrique & familiaris fuit.
Henricus vero etiam Gallice vtcunque loqueba-
tur, & exercebat se isto sermone valde diligenter
paulo ante obitum, quoniam intellexit peropus
esse propter Gallorum viciniratem Gallicam re-
nere linguā. De cuius expeditione in Galliā cum
obses esset, si loqui velim, lachrymas (credo) pius
lector nō teneret, aut is saltē qui spectaculo inter-
fuit rerū ab illo gestarum. Quam militariter inci-
tauit equum, annos natus plus minus quindecim,
d. i. et annulū

Epistola de uita & obitu

et annulū hasta abstulit inter summos proceres Galliae, & exercitatissimos militaris disciplinae imperatores. Sed nolo in istis immorari, doctrinae tantum studia in utroque potius admirabor. Carolus anno aetatis duodecimo Cantabrigiam deductus est, quo loco literas tam auide arripuit, propter summam ingenij docilitatem, ut aequales suos omnes acumine & facultate longe presteret, & generosissimū quemque non solum exequare sed etiā superare enixissime conaretur. Anno sequente venerandus pater Martinus Bucerus patriam relinquens Cantabrigiam venit, & publice Theologiam professus est, summa cum utilitate auditorium, quem dominus Carolus tam attente audiebat, & sic oblectabatur uniuerso sermone eius ut calamo conaretur excipere, quicquid publice doceret. Atque ut testator sit voluntas eius in tantū virum, contendebat a me, ut post lectionem auditam, ipse psalmum publice & ex more legeret, quod quidem ab eo factum est. Eodem anno (nā istis duobus annis Cantabrigie literarum causa hyemauit) etiam frater Henricus ab Aula Regis ad Academiā opera matris euocabatur, id quod multi pie factum interpretabantur, alij offensiores facti, quod a Regis latere tam excellens iuuenis abriperetur, iniquo animo discessionem eius ferebāt. Vnde liquido apparet quam charus fuit omnibus, praesertim cum omnes fere certatim cōtenderent tam eximio principi consulere, & commodissime

fratrum Suffolciensium.

modissime providere, quasi in illo vno (post serenissimum Regem nostrum quem omni laude superiorē puto) ingens reipublicæ cardo verteretur. Rex inuitissime dimittebat, precibus tamen fatigatus, fecit abeundi potestatem, et eo quidē libētius quod ad musarū sedē, & Palatium proficisceretur. Mater læta quod filium ab Aula ad scholā abripuisset, statuit ipsa primo quoque tempore Cantabrigiam proficisci, ut præsens & videns viva testis sit progressionis & maturitatis viriusq. Sed ecce tibi malum magnum, & haud scio an gravius esse possit, si vel Platoni vel Prophetæ credendum sit, qui affirmant tū demum miserā esse Rempublicam cum sapiens vir, & pietate supra ceteros cōmendabilis fatorum necessitate ex hac tollatur vita. Bucerus pater ecclesiæ memorabilis, et doctrinæ christianæ basis certissima, morbo intestino fractus, & calculi ægritudine valde debilitatus, ex hac discessit vita. Quo quidem tempore tam anxia fuit Dux Suffolciæ Catarina, & desiderio tantī patris tam graviter laboravit, ut dolori vix ullū finē poneret. Nam statuebat ipsa ut dux Henricus, illius in Academia alumnus esset, cuius institutorem Bucerus se fore profitebatur. Cæterum mater ipsa tandem aliquando se collegit, & aliquam spem sibi relictam sperans, intellexit etiam multos esse in Academia, quorum familiaritate & consuetudine filius promoveret in omni pietate & doctrina. Quapropter Doctoris Had-

d. ij.

doni

Epistola de uita & obitu

doni auxilium implorat, viri cum prudentia tum doctrina ex omni ætate nostra disertissimi, & illius fidei utrumque filium commendat. Haddonus tamen morbo intestino laborauit, & præ dolore corporis vix villos animi sustinere potuit labores, non detrectauit tantum onus, sed studio prouectus gratificandi tum matri, tum filio, adiuuit sæpe ipsum Ducem consilio & doctrina sua, & cum non posset per valitudinem perreptare foras, epistolis bene longe inuitauit ad studia, & res serias commentatus est, ut tantum Principem ad respondendum eliceret, & illum omni ratione informaret. Atque ita nulla hebdomada elapsa est, in qua binæ epistolæ ab utraque parte missæ non obuolitarent, quæ quidem exercitatione, breui sic profecit dux Henricus, ut ad stuporem usque, omnium oculos in se conuerteret. Nam assiduitate scribendi, summam etiam dicendi facultatem assequutus est. Et quem admodum se gessit Haddonus aduersus Ducem Henricum, eodem modo affectus fuit erga Carolum fratrem. Nam non solum scripsit sæpe, sed etiam priuatim docuit instituta iuris ciuilis, quæ alias publice profitebatur. Mater conscia istarum rerum (nam Cantabrigiæ, etiam in media discensuum turba vixit) alias preterea vias persequabatur, quibus omnes illorum conatus ad studia dirigerentur. Et ut nulla hora periret absque fructu, etiam in prandijs & in coenis curauit, ut Dux Henricus separata cum suis mensa sederet, & in ipso initio iussit

fratrum Suffolciensium.

iussit utrumque filium alternis vicibus legere caput unum ex Euāgelio græce, & id post explicare Anglice, ut omnes audirent vocem Euangelij, Quod cum fecissent, gratias agerent mutatis vicibus, & discumbentes proponerent questionem vel de cognitione philosophica, vel de doctrina evangelica, sic ut & latine disputando, & pie loquendo, totum prandij tempus abiret. Tandē cum vitro citroque causa agitata esset, assidentes interponebant sententiam (nam docti solum occupabant mēsam Ducis) & varijs rationibus suas quisq; partes tuebatur, donec semihora effluxisset, quo quidē tempore abrumpebatur disputatio & de alijs quibuscunq; rebus agitarum est. Postq; naturæ satisfactum est, et fames utcunq; fuit edomita, iterum gratiæ deo agebantur, vnde statim dominus dux subsequentibus cæteris ad hoc solū destinatis, recensebat historiā, vel Epiphonema aliquod, ad mores & informationē vitæ, accommodatum. Vterq; diem a precibus, & lectione Euāgelij auspicatus est, quam omnino rationem, uterq; sub horā somni, sequutus est. Si quæ publica disputatio haberetur, presertim viro memorabili in suggestum ascendente, Dux Henricus interfuit vna cum suis, & auditorem se ostendit valde diligentem. Ita vero prælectionum publicarum studio capiebatur, ut singulis auroris hora octava audiret Carrū doctissimū virum, Platonē græce in publicis scholis prælegentem. Cuius quidem

d. iij.

præ

Epistola de uita & obitu

prælectionem Dux Henricus, & frater Carolus, (nam eadē studia vterque sequebatur) dispositis vicibus & Latine & Anglice vertebant, ut quod Dux explicuisset e greco latine, id frater e greco in vernaculā linguam verteret, & vice versa, Carolus latine redderet, quod frater explicuisset Anglice. Tempore vero cœnæ, vterq; matri labores ostendit suos ut illa testis esset & particeps progressionis vtriusque. Præterea si quæ disputatio haberetur publice, digna cōmemoratione, mater statim post, exemplar habuit vtriusq; fratris opera exadificatum. Vterque in Collegio Ioannis separatis cubiculis partitus est diem in certa quedā studia, sic ut singulis diebus quatuor horæ in studijs privatis collocarentur, & ratio recte redderetur laboris collocati. Neuter aberat domesticis disputationibus, sed tã attente & auide audiuit vterque, ut sepissime dux Henricus interponeret se illorum conflictationibus, & respondentem fortiter adoriretur, præsertim si falsam religionem, & doctrinā pharisaicam (quemadmodū aliquando accidit) tuendam quis suscepisset. Sed deus bone quo ardore, quo acumine, qua facilitate dicendi, & quanta cautione disceptabat. Coarguant Cantabrigienses, si quid mētiar, vix in viris multis qui profitentur artes liberales, & hoc nomine insigniuntur, ea fuit dicendi promptitudo, & acumen disceptandi. Frater Carolus ægre tacebat, et me (vel inuito sæpe, aut saltem absente & ignorante) oppugnaret

fratrum Suffolciensium.

pugnaret aduersarium. Quem cū vidissem sic in-
flāmarū cupiditate heroica disputādī, passus sum
in publicas scholas prodire, vt Sophistarū argu-
tias experiretur, et tendicula subdolorū cognosce-
ret. Sed quid dicā? Laudabo disputantē, & sic se in
vulgus efferentē? vix audeo, ne videar ipse me lau-
dare, quod quidem velim a me esse remotissimū.
Sed permittam totū hoc Cantabrigiensibus meis,
& tamē aliquid summatim ponā de ijs rebus qua
natura, non labore meo in tam eccellente pue-
ro insita fuerunt. Acumen habuit supra quam
dici potest promptissimum, ad excipiendum res
quascūq; sic ut facilius deesset praeceptor qui do-
ceret, quam puer qui perciperet uel difficillima.
Et ad huius rei experimentum, adsciui doctissi-
mos in Mathematicis, causas omnium difficillis-
mas ad intelligendū proponētes, quas ille primo
quoque tempore tam facile arripuit, ut nusquam
uerius mihi uisum sic illud Platonis (discere est res
cordari) quam in illo puero. Ardor in disputatio-
nibus immensus, ita tamen acumine conditus, ut
omnes in admirationem sui traheret. Ego uero
cum aliquando offensior illi factus essem, quod
nimis esset uehemens disputator, et propterea in-
terdixi scholas, ne turbas cieret, & animos homi-
num abalienaret: ille (qua fuit disputandi cupidi-
tate) precibus urgebat, ut potius lueret poenas
quod immoderatus esset, quam quod omnino ab-
esset scholis, & tāta uoluptate priuaretur. Ex qua

d. iij.

re certo

Epistola de vita & obitu

re certo collegi illū aliquando si uixisset, in summa-
mum et Principē virū euasurum, præsertim cum
tot haberet, & tam speciosa naturæ ornamenta, cū
tanto animi ardore coniuncta. Dux Henricus cum
audiuisset aliquando fratrem uiriliter in publicis
scholis defendentem causas suas contra Sophis-
tarum spinosa argumenta, perrepsit ipse ad scho-
las, & argumentationibus utrinque coram agitas-
tis, petebat a moderatore scholæ, ut ipse aliquid
pro fratre suo diceret, quem uidebat unum aduersus
alios Sophistas, partes suas animose defendens.
Sed quid dicam? Intelligebant quam non se-
gniter uixisset rātus princeps, qui modo ab Aula
Regis ueniēs, & scribendi tantum usu cum Hada-
dono nostro ad paruum tempus exercitatus: ex-
temporali oratione sic permulcebat omnium aures,
ut si non alia ratione, certe doctrinæ causa,
summo honore dignus esset. Taceo orationem il-
lam quam habuit in Collegio Ioannis de diuitijs
non expetendis, & cōfutationem quam adhibuit
ex rēpore. Taceo domesticas conflictationes, in
quibus egregium se ostendit artificem. Quid o-
pus est multis? Dux Henricus annum nondum
habens decimum sextum, tanta fuit ingenij excel-
lentia, & tam singulari puer cognitione, ut do-
ctissimus apud omnes (ætatis ratione habita) meri-
to haberetur. Carolus frater annos nondū nume-
rans quatuordecim, ingenio fratri par, doctrina,
(si ætatem spectes) non inferior. Ipsa Academia
cum

fratrum Suffolciensium.

cum uidisset tantum Principem qualis Henricus
fuit, doctrina sic excellere, ut dubitandum sit, no-
bilitate fuerit an doctior, cum tamen fuisset no-
bilissimus, conuocato consilio insigne aliquod tã-
quam doctrinæ ornamentũ illi deferendũ curauit.
Quapropter Vicecancellarius duobus procurator-
ibus sociatus, præeuntibus tribus Bedillis tres
baculos argenteos gestantibus, uenit ad cubiculũ
Ducis, & illi obtulit diploma, sigillo Academiae
signatum, quo inauguratus fuit publico consensu
in proxima Comitibus, nomine & dignitate Magis-
tri, artium liberalium professoris. Ille uero (qua
fuit modestia & singulari prudentia) dixit se indi-
gnũ fuisse tãto honore, & propterea par nõ esse,
ut ille ornamenti alieni illustraretur. Aulicus fuit
(inquit) & uix literas degustavi, tantum abest ut
ad tantum honorẽ ascendere dignus sim; & qui-
dem Cantabrigiensium ornamenta, superiora sunt
doctrina Aulica. Quapropter ornari nollẽ, tãto
præsertim ornamento indignissimus, Nam quid
uulgo iactabitur? Dignitas hæc ob honorem, non
ob doctrinam parata est, & alienis plumis uestitus
est implumis coruus. Cui Vicecancellarius. Sci-
mus certe (ornatissime Princeps) progressionem
tuam, & uidemus plane quã mirabiliter expecta-
tionem nostrã superas. Neque solum, quod hono-
rabilis es, tantum decoramus Principẽ, sed quod
uere es doctrina, & artibus memorabilis. Tandẽ
cum sic urgeret Vicecancellarius, Princeps ipse

Epistola de uita & obitu

inuitissime assentiebatur, sed ita, ut sequente anno post aliquam maturitatem ex Cantabrigiensium consuetudine comparatam, inauguraretur. Instabant Comiticia magna, medio aestatis celebrata, quibus interfuerunt ambo fratres, & praesentia sua, plus quam dici potest, animos Cantabrigiensium oblectauerunt. Henricus qui semper in ore habebat suum Regem, cogitabat omnem ordinem literis mandare, & semel perpolitum Regiae Maiestati commendare. Nam tamen statim post Comiticia, Britannicus iste sudor omnium aures perfonabat, & breui post in ipsam subito irruebat Academia: Dux Henricus cogitabat de Comitiorum ordine, & toto genere disputationum pluribus uerbis expingendo. Itaque exorsus ab ipsa caelebritate & solemni ratione, accurate percussit magnam partem Comitiorum, sed sudore subito Cantabrigiam inuadente, coactus est abrumpere institutam rationem, & morbo ipso statim praeventus, inchoatam relinquere. Mater eodem tempore, non sudore ipso, sed alio morbo grauer affecta fuit: uerum tamen cum primum uenisset ad aures, Sudorem occupasse Cantabrigiam, curauit utrumque filium ilico ablegandum esse ad Pagum Kyngston quinque milliaria ab urbe distantem. Quo cum perrexissent duo fratres cum paucis alijs, alacriter ad coenam itur, & post corpora refecta, omnes se quieti dabant. Hora noctis interpesta duodecima Carclus Staleus cognatus Suffolciensibus

fratrum Suffolciensium

folciensibus, & summa spe adolescens sudoris uis
olētia e somno excitatus, grauiter laborare cepit,
et post decem horas expirauit. Henricus Dux des
flet morbum cognati, quem uidet tam grauiter
afflictari, & in discessu rogat me ut operam meā
illi praeſtem (nam ego socius lecti Staleo fui) hoc
postremo addens, quē ego postremū illo die uidi
Ego uero pro mea parte (inquit) nō timeo mor-
tē. Nā non moriar ante diē mihi a domino prae-
finitum. Verum cognati causa laboro, & per deū
te rogo, ut illi quacunque possis ratione consulas.
Quod cum dixisset, mane statim discessit una cū
fratre Carolo, atque eodem die perrexit uterque
Bugdinū, celebre Palatiū Episcopi Lincolnien-
sis, uerum Henricus tristior solito ob cognatum
Staleum, de quo tamen ego literis certiore feci
(nam uenire ad Ducem uetitum erat propter cō-
tagionem) illum recuperasse ualeitudinem, & uim
morbi euasisse. Memorabile est quod Dux Hēri-
cus ualēs et incolumis hora coenae dixit optimae
matronae dominae Margaretae in mensa illis assi-
denti, quae utrūq; materna pietate amplectebatur
Vbi coenabimus (inquit) sequente nocte? Illa mo-
deste respōdit, uel in istis aedibus (spero) mi domi-
ne, uel alibi apud aliquē amicū tuū. Nequaquam
(inquit) ille. Nunquam enim post hac, una hic
coenabimus. Cum matrona ualde hac uoce per-
territa fuisset, ille ad tollendam aegritudinem ius-
sit bono animo esse, & uultum, ridens exporre-

Epistola de uita & obitu

xit. Tandē mater (uel inuidia iudice) laudatissima,
summo uespere Bugdinū uenit, & mox exoscula
ta est filios, quod utrunque uiuū offendisset. Ve
rum Dux Henricus statim post in morbum inci
dit, & tam grauitē cruciatus est sudoris ardore,
ut dolor tantus lachrymas uel durissimo exprime
ret. Mater attonita medicum consulit, quem secū
habebat, & omnes uias persequitur, quibus possit
mederi. Quid multis opus? Post quinque horas e
lapsus ex hac uita est Princeps illustrissimus. Ca
rolus eodem tempore grauitē exaestuans, quo
frater mortuus est, & nihil de illo ex cuiusq; ser
mone intelligēs, separato nimirū collocatus & lō
ge a fratre semoto cubiculo, tacite apud se cōmē
tabatur. Medicus interrogat quamobrē sic cogi
tabundus esset. Ego uero (inquit) cogito, quam
grauē sit destitui charissimo amico. Quamobrē
te queso (inquit)? Respondit, rogas? Frater mor
tuus est. Verum nō ita refert, breui subsequar. At
que ita post semihorae spacium animam deo cō
mendauit, & frater fratrem sequutus est, minor
maiorē, & Dux, Ducem. O deus bone quid est
in hominis uita diu? Quid nobis in hac fragili na
tura perpetuitatem pollicemur? O fallacem ho
minū spem, fragilemque fortunam. Mors omnes
aufert. Mors nulli parcat aetati. Mors nullius in
spectat genus. Qui stant hodie, cras ruunt. Qui
nunc spirat, statim expirat. Sic ergo uiuamus, tan
quam statim morituri, sic ergo moriamur, tāquā
semper.

Epistola de uita & obitu

semper uicturi. Ego uero istos duos herodas cum
uitæ flore, tum mortis opportunitate, diuino con-
silio & ortos, & extinctos esse arbitror. Quam-
obrem non puto lamentandum, aut deflendum
esse tantorum Principum desiderium, sed nostrā
potius uitam examinandam, & mores emendan-
dos. Pia tamē mater, orbatā duobus tā insigniter
heroibus, & sola iam relicta, exclamat, discurrit,
se exanimata abiicit, & flebiliter eiulat amissio-
nem charissimorum: & quos optime uiuos ama-
uit, mortuos uidere non sustinuit. Quapropter
demandata cura quibusdam famulis humandi fi-
lios, & nummos erogandi in pauperum necessi-
tatem, ipsa discessit plenissima omni ægritudine.
Pueri iam mortui absque ulla cœlebritate con-
duntur terra, & qui germanitatis uinculo nexi,
concorditer uixerunt: iam mortui eodem sepul-
chro pariter includuntur. Verum post unum aut
alterū mensem, mater optima (dolore iam utcun-
que consopito) curauit Sepulchrum honorificen-
tissime uestiendum, insignia Maiorum, postibus
affigenda, & appendenda ualuis Arma militaria,
ut funus tantorum principum omnibus ornāmē-
tis illustraretur. Et ut melius in memoriā uocare-
mus fragilem huius uitæ statum, cōcio habita est
de morte, qua intelligebatur omnes ad unum fi-
nem destinatos esse, scilicet ut moriamur, & tan-
dem aliquando (si quidem in Christo insiti fue-
rimus) cum deo uiuamus. Utinam uelimus ad

Epistola de uita & obitu

tanta dei tonitrua semel exhorrescere, & agnos-
cere immensitatem eius, qui tam potentibus he-
roibus nō peperit. Nimis longe euagati sumus,
uel est redeundum in uiam, uel est moriendum in
perpetuum. Quapropter inuocemus deum una
omnes, ut abundantia gratia sua stupentes animos
collustret, & post tantos Principes sublato, uelit
reliquos tamen superstites esse, & praeipue Re-
gem nostrum, Eduardum, serenissimum Angliae
Regem, pro quo preces perpetuo sunt funden-
da. Et ad fidem nostram apertius testificandam,
& omnibus etiam ex vulgo innotescendam, cha-
ritatem exerceamus in omni uita, ut & aequi-
tatem nobis pariat, & deus pa-
ter misericordiae in terra si-
cut in coelo, honori-
ficetur, cuius sit
omnis gra-
tiarum actio nunc
& semper.

SERENISSIMAE

PRINCIPI, DOMINAE FRANCISCAE,

Sorori Suffolciensium, & Vxorī D. Marchio-

nis illustris. Ducis nunc Suffolcie,

Thomas Vvilsonus

S. D.

Optima Dux salve, soror una & sola duorum:
Corpore, non animo Dux iuduata, Vale.

IN MATREM SUFFOL-

CIENSIVM DOMINAM CATARIN-

nam, Ducem Suffolcie, & Dominam suam

olim benignissimam, eiusdem

Vvilsoni Distichon.

Pignora, quae peperit Mater iam lumine cassa
Mundi, sunt caelo lumina: Mater erit.

Handwritten notes at the top of the page, including "bono opusculo" and "atque" with a flourish.

2
SERENISSIMO

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

IN MATERIA

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

PRINCIPAL DOMINAE BRACIAE

EPIGRAMMATA VARIA

CVM GANTABRIGIENSIVM, TVM

OXONIENSIVM GRÆCE ET LÆ.

tine conscripta, in mortē duorum fratrum Hen-
rici & Caroli Brandoni, Ducum Suffolciæ
clarissimorum. Primo vero Cantabrigi-
enses (utpote in quorum sinu tam eximii
principes educabatur): Secundo lo-
co subsequitur Oxonienses tan-
quam fidelissimi testes be-

nevolentia suæ erga

mortuos, pie co-

nantes servare

memori-

am

tam pre-

tantium puerorum.

IN MORTEM DVORVM

SUFFOLCIENSIVM, HENRICI, ET

Caroli Brandoni, Epitaphium Ioannis Checi.

Nobile par fratrum, generis præstantia quorum
Est eadem, similisq; ætas, iidemq; parentes,
Spesq; eadem ingeniorum, eadem fortuna Ducatus,
Musarum sedes eadem, cultusq; locorum
Virtutis, morum, linguarum, religionis
Ornamenta eadem, atq; idem cursus studiorum,
Idem animus, morbusq; idem, tempusq; locusq;
Fati idem, tumulusq; idem, funusq; dolendum:
Dux Henrice, & tu Dux Carole, cætera cuncta
Queis eadem in terris, fuerant discrimine nullo
Insignes animis iuvenes quibus exornantur,
Vobis nunc eadem patet ælimi Ianua Olympi.

A. J.

70

Vos idem in celo locus accipit, atq; eadem fors
Eiusdem heredes regni, sanctiq; senatus.

Gualterus Haddonus.

Nobile par fratrium, matris dulcissima cura
Hinc ruit Henricus, Carolus inde ruit.
Quid faciat mater, si non DEVS esset in illa?
Clamet, & abiciat se, cupiatq; mori.
Quid facit, ut nunc est? CHRISTVM patienter adorat.
Et bene cum CHRISTO, pignora iuncta putat.
Viue diu foelix, longa dignissima vita:
Cuius inauditum gratia robur habet.
Ante iure tuis gnatis, es dicta beata.
Maius in illorum funere nomen erit.
Gloria uiuorum, praesentis gloria mundi
Et fuit, & mundi castibus apta fuit.
Sed quod in illorum uenerari funere CHRISTVM,
Hec tibi de caelo gloria missa uenit.
Vos etiam dulces pueri, dum mundus habebat,
Arbitrio mundus uoluerat ipse suo.
Nunc simul in gremio patris recubatis Abrami:
Qui locus aeterna uos requiete beat.
Ergo uale uita foelix, & funere foelix,
Atq; pia, proles, matre beata, uale.

Eiusdem Gualteri Haddoni Carmen ad
Anglos ut resipiscant.

Anglia, cur saccos differs, cineresq; recusas?
Anglia, terribili fulmine tacta DEI,
Forstā expectas lonam, iam uenit, & aures

verbes

Verberat, & sacro detonat ore minas.
Sed tibi non prosunt oracula sancta Prophetæ,
Ludis, & in luxu tempus abire sinis.
Insequitur Ionam iusto deus ipse furore,
Spargit & horribili tela cruenta manu.
Tu tamen in crapula stertis, scelerumq; sepulchro,
Et nimis infœlix euigilare nequis.
Cum populi rabies fodit tua viscera ferro,
Principis & fregit iussa uerenda sui,
Cum tibi de toto manauit corpore sanguis,
Et proprijs fluxit uiribus ille cruor,
An tibi de cœlo non uisa est uirga uenire
Ferreâ supplicio quæ fera corda domet?
Sed tibi dura manent, & pectora plena malorum,
Oblinis & uitijs te scelerata nouis.
Inde uenit miseranda fames, & turpis egestas:
Altera contempti uirga tremenda DEI,
Negligis, & rides, totoq; ex orbe rapinas
Colligis, & partas ebria fundis oper.
Colligis, & quæris, quæ post male perdere possis.
Luxus, auaritiæ est duxq; comesq; tua.
Quo ruis ob demens, mundi ludibria captans?
Cur fugienda petis? cur capienda fugis?
Imminet iratus duris ceruicibus ultor:
Librat & in cladem spicula prompta tuam.
Pestifer obuoluit sudor, subitoq; peragrat.
Corpora lætali pectora tabe terens,
Et prius obrepit, quàm præsenscere possis,
Et prius extinguit, quàm tua damna uides.
Sed tamen est summi clementia maxima patris,

Fumigat, at flammæ non sinit ire faces,
 Anglia tolle caput, fidas cerne ruinas,
 Ad dominum tandem respice ceca tuum.
 Est pater, est dominus: pater est, si diligis illum,
 Neglige, tum dominus te gravis ira premet.
 Ter DEVS se cœlo tonuit, ter fulmina torst,
 Ne sine supplicio te sinat esse malam.
 Ter DEVS intentos posuit lenissimus arcus,
 Ut monitam poena te sinat esse bonam.
 Anglia fac uigiles, hæc ultima tempora uitæ
 Sunt data, uel melior, uel fore nulla potes.
 Si melior fueris, decedent vndiq; nubes,
 Atq; dabit lucem lux tibi vera notam.
 Sed tua peccatis si pectora stricta tenentia,
 Miles eris Sathana, mors tibi finis erit.
 Mors animæ sequitur, peccati debita merces,
 Exitus vnde tibi nullus adesse potest.
 O DEVS humani generis, mundiq; Monarcha,
 Cuius in imperio condita regna latent,
 Parce tuo regno, quod si non ipse gubernes,
 Dexterâ deiectum nulla leuare potest.
 Tu DEVS es noster, vitæ morumq; magister,
 Tu pia virtutis semina solus habes,
 Tu nisi custodis vrbes, nisi moenia seruas,
 Utilitas nostri nulla laboris erit.
 Angliæ de sacris scripturæ fontibus haustit,
 Integra sermoni vitæ sit apta sacro.
 Absuit hæc & abest, hæc te reuocante redibit,
 Hanc nisi tu dederis, reddere nemo potest.
 Sed dabis hanc nobis, & tum reuiescere nostra

Instaurata tua, corda videbis ope,
Anglia tunc Hymnos supplex et carmina fundet
Atque tuum vero nomen honore colet:
Anglia regnorum princeps, reginaque mundi
Tunc erit, et domino grata ministra suo.

Eiusdem Haddoni Endecasylla
hon.

ET viuos colui meos alumnos,
Tunc nunc predico mortuos alumnos.
Vos dulces pueri, valere vester
Haddonus iubet, (ut potest inbere.)
Feci quae potui, licere plura
Vellem, plura libenter exhiberem.
En, charis mihi charior puellis
Excellens Catarina, vive foelix:
Et quos non poterant habere gnati,
Hos annos tribuat deus parenti:
Hoc debet pietas tibi precari,
Doctrinam decet hoc et apprecari,
Nam communis es utriusque mater.

In eisdem, Carolus Villoughbeus
sanguinis communiōne iunctis
etissimus.

Si transcripta duos memorant, tot carmina fratres
Laudibus accumulant, mutus an vnus ero?
Sanguine coniunctus vixi, cognatus utriusque,
Sed nunc neuter adest: solus an vnus ero?
Vivere coniunctos volui, sed fata resistunt,
Mors inimica meis, mors inimica mihi,

Vel miscere mali, vel retinere solet,
Scilicet hoc recte praeceptio sustulit artis
Vtriq; & mores non tulit esse feros.
Dignus vterq; diu, foelici viuere terra,
Sed tamen, ab, nimium dignus vterq; mori.
Non quia virtutis precium mors atra putanda est;
Aut quia sic iustis dat sua dona DEVS:
Sed quia per mortem reſeratur ianua vitae
Eterna, fuerat dignus vterq; mori.
Sic fuit & moriens, & viuus vterq; beatus,
Et nunc foelici viuunt vterq; polo
Nosq; sumus miseri tantae quicunq; ruinae
Restamus, tantae reliquiaeq; luis.
Oremusq; DEVM vel nos traducat ad illos,
Vel nostras statuatur res meliore loco.

Gulielmus Buckleus,

Fata duos vno rapuerunt tempore fratres,
Qui fuerant patrie lumina bina suae!
Neuter adhuc plenos, bis octo vixerat annos,
Cum mors supremum clauderet atra diem.
Alter Dux, Dominus fuit alter, doctus vterq;
Magnaq; de ingenio spes vtriusq; fuit.
Omnes naturae dotes cumulantur in illis
Nec fortuna potest vberiora dare.
Non genus, aut aetas, non summi culmen honoris;
Ferre parcarum pellere tela solent.
Dicite qui transis, fratres uestra ossa quiescant
Molliter, in longos non peritura dies.

Thomas

Hatcherus doctor in arte medendi.

L Vcidus horribilem ingrederis cum Phœbe Leonem,
Torrìdus è cœlo, dum estuat ille canis:
Ecce cadunt gemini fratres, sudore Britanno
Carolus, Henricus, spes patriæ, atq; decus.
Nobilis ex clara soboles fuit hæc Catarina
Patris Suffolchi, pignora chara Ducis:
Volvere naturæ miracula abscondita docti,
Quid non præstabant? gratia tanta fuit.
Ergo hos virtutum culmen, conscendere cernens
Iuppiter, æternum vivere utrisq; dedit.

Robertus Vvifdomus.

I Nclite dux Henrice iaces, Brandonia proles,
Tu quoq; deflendus, Carole clare iaces.
Patria defunctos Lincolnia mœsta querelis
Prosequitur, floctu sydera cœlsa ferit.
Cambria docta, suos doctos defleuit alumnos.
Turbaq; doctorum consociata gemit.
Anglia tota duces, dominos, patresq; benignos
Sperabat, iuvenes occubuisse dolet.
Heu clades nimium lugenda, & flenda Britannis.
Qua cecidere duces, heu lachrimanda dies.
Horriser ut Boreas, rutilos discerpere flores
Assolet, & fructus us uiolenta quatit:
Sic nostræ ætatis rapuit mors pallida flores,
Excussit fructus, prob dolor ante diem.
Quos fratres natura fides, pietatis amorq;
Iunxerunt, tumulus iungit, & alma fides.
Abstulit vna dies geminos, quos dixeris apte

Gemmas, heu tales interijſſe ſimul.
Quid dixi interijſſe ſimul, cum uiuat uterq̃.
Coelicolis iuncti, lucida regna tenent.
Viuunt qui uixere DEO, nec morte peremptos
Credite, queis CHRISTVS, gloria, uita, ſalu.
Eiuſdem

Splendida Brandonum cecidit ſtirps, & domus alta
Corruit, Henrici dum pia membra cadunt.
Carole, morte tua ſpes ultima moeſta refugit,
Et fugiens, tales edidit ore ſonos.
Quam mundus nihili eſt, fallax, quam uanida rerum
Copia? quam mundi gloria, falſa, fugax?
Quales, uix toto ſol uiderat aureus orbe,
Tales, urna breuis pignora ſancta tenet.

Thomas Vuilſonus D. Caroli inſtitutor.

Fata gemant alij, lachrimentur funera regum:
Nos, ducis Henrici fata dolere uident.
ſuſtulit hunc dominus ſuperorum ſede locandum:
Detur ut Henrico dignus honore locus.
Terra anguſta fuit, patet illi magnus Olympus.
Qualis erat queris? uix puto talis erit.
Quam fuit eximius Princeps? quam nobilis heros?
Quam poterat dici, tam fuit eximius.
Et puto ne fieret iuniori iniuria fratri,
ſuſtulit en uno CHRISTVS utrumq̃ die,
Vna duos mater peperit, genuit pater unus.
Vna tenet fratres (O DEVS) una ducit.
Et fuit excellens, & erat Dux clarus uterq̃.
Clarior aut melior Dux uterq̃ ambo pares.

Quod datur Henrico, uel idem, uel tale tenebat
Carolus, ut par sit fratris & unus honor,
Dum loquor, obstupeo, dum laudo, admiror utrumq;
Neuter enim melior, laude sed ambo pares.
Par genus antiquum, par uita, & mentis acumen
Par decus in terra, par pietatis amor.
Par in utroq; fuit uirtus, in utroq; uoluntas.
Gloria coelestis par in utroq; fuit.
Et ueram effigiem, mores, & numera patris
Inclutus Henricus conspicienda dedit.
Carolus effigiem, mores, & munera matris
Optima (a uirtutis pignora uera) dedit.
Sanguine iunguntur fratres, iunguntur amore.
Charus ut ignores, hic sit an ille magis.
Carolus, in musis latuit, fuit alter in aula.
Post, Cantabrigiae uixit uterq; Schola.
Aula Ducem Henricum, doctum Schola nouit eundem,
Et Schola iam, plenum nomen honore, dedit.
Carolus inferior cum aetate, & pondere carnis,
Artibus, ingenio, non fuit inferior.
Carolus ille meus iuuenum pulcherrimus iuuis:
Et puer ingenio uel Ioue dignus erat.
Talis uterq; fuit, qualis Ioue dignus habetur.
Hos amat, ergo uocat, talis uterq; fuit,
Excipit hos gremio, quos ambos Pignora nouit.
Maior abit primo, post minor, astra petit.
Occidit Henricus Dux unus, Carolus alter.
In tumultu, in caelo, frater uterq; manet.
Frater uterq;, DEO uitam traduxerat omnem.
Occidit, hinc abiens frater uterq;, DEO.
Da DEV hoc unum, da uitam, funera cunctis

sic simul ut uiuant, sic simul hinc abeant.

Eiusdem

Sunt duo, sunt fratres, patrie sunt inclita pubes
Quos simul in tumulo, terra profunda tegit.

Nobile Brandoni nomen sortitus uterq;

Excellens patrie lumen uterq; sue.

Anglia Brandonos aluit, dare tempora longa

Non ualet, at uoluit perpetuare dies.

/ Mater utrumq; uelit, sed cum non possit utrumq;

Quem uelit, & dubitans querit: uterq; ruit.

Dux ruit Henricus, matri charissimus heros.

Vnica spes sequitur Carolus, atq; ruit.

Ulaehrimat omnes fatum, tristissima mater

Eiulat, & tenebras sola relictas petit.

Sed quid opus gemitu? sequimur, iam gemur utrisq;

Mors uenit, & coelum, (dum rapit illa) patet.

Eiusdem tetrastichon

Numina Brandonos cupiunt. uenit unus: & alter
Dum nimium properat frater, uterq; uenit.

Sic in amore pares, certant discedere fratres.

Horaq; (dum certant) surripit una duos.

Christophorus Carleil

Inuisa cunctis noxia,

Tum disputabat iugiter,

Sudor pœdore foetidus,

Tum diserebat splendide.

Lues peremptrix abstulit

Si dicerem me concuti

Cum fratre sūmum Principem.

Nulla dolore, maximo

Græce, Latine, Gallice,

Mentirer, ergo desleo

Uterq; fari nouerat.

Uicestam ruinam patrie.

Ante

Eiusdem Sapphicum in eòsdem

ANte maturam rapuit iuventam
Sœua mors clarum comitem, ducemq;
Maximum, summos proceres, diuim par
Nobile fratrum,
Principes tantos lachriment Britanni.
Crinibus passis querula camœne.
Tota doctorum celebris corona.

Mobile uulgus.
Vota nil profunt, lachrimas sepulti,
Audiunt nullis, neq; fas dolere
Mortuos, mors est requies laborum,
Duxq; salutis.

Abstulit magnum citi mors Achillem
Hectorem fortem, solidum Lycurgum,
Paridem pulchrum, uigilem Solonem,
Nestora cautum.

Abstulit primum fera nex Adamum,
Abraham fidum, celebrem Iosiam,
Diuitem Lotum, miserumq; Iobum,
Sampsona fortem.

Fata sic ducunt, sua fila nullum
Transseunt, crassos, tenuesq; uisunt.
Nec solent summis ducibus cruentæ

Parcere parca.
Ergo nunc læti in coelebri corona
Coelitum uiuunt, hilares triumphant,
Incolunt sedes superum, beata
Gaudia carpunt.

Osvvaldus Medcalf.

Magnanimi heroes nati, peioribus annis;
Intereunt, ambos abstulit una dies.

Romani ciues duo (propugnacula belli)

Scipiadas flebant, triste ministerium.

Anglia moesta, duos fratres clarissima pacis

Lumina flet, magna nobilitate duces.

Eiusdem

Gloriae verae fideique cultor.

Corruit magnus probitatis Index,

Numinis summi uenerator, alta

Stirpis imago.

Angliae terrae columen, decusque;

Maximum, regni seges, et origo,

Gens DEI, tutor populi, pia spes

Nobilitatis.

Dux fuit paulo senior, colebat

Literas sacras, simul et prophanas,

Et domi clarus, foris atque clarus

Clarus in armis.

Carolus frater comes in perenni

Disciplinarum studio, ditatus

Suauibus musis, didicit parare

Arma scholarum.

Neuter explebat, nece perdomante,

Solis anfractus celeres per orbes

Bis nouem: grandes, studijs honestis

Vicit uterque.

Henricus Vvright

Multa quas multis annis tulit Anglia clades,
Concedunt unquam tulit una dies.

Henricum, fratremq; duos & sanguine claros,

Doctrinaq; pares, & pietate pares,

Brandonos ambos, heu me crudelia fata

Abripiunt, ambos abstulit una dies.

Quæ uirtute fuit gens nobilitata parentis,

Hæredum tristi morte perempta iacet.

Funditus exempta est lugenda morte nepotum,

O mors humanis o inimica bonis.

Hæc, inquam, est clades, qua non ullam grauiorem

Hos multos annos Anglia passa fuit.

Quos non grassanti late strata funera peste,

Non mors, non Martis prelia socua mouent,

Innumeros frangunt fratrum communia fata,

Tam subitus tantæ familiæq; cinis.

Hoc desiderium Maestas regia flendo

Testatur, lacrimis Regiæ cuncta sonat.

Orba gemit, quæ mater erat modo læta duorum,

In lacrimas unâ soluitur illa domus.

Amborum uitæ, & doctrinæ Academia testis

Ingemit, & damnum deflet ubiq; suum.

Laudibus immensis studij, pietatis, honesti,

Doctrinæ, generis, plenus uterq; fuit.

Perdidit in summa fratres parua insula binos

Quales uix orbem nunc puto habere duos.

In terris quos una fides, mens una, parentes

Idem, religio iunxerat una duos,

In coelis una pariter requiete fruantur

Vniti Christo, quem coluerat duo.

Eduardus

Edoardus Coperus

Ecquid in humanis nihil est durabile rebus?
Vivimus an omnes conditione par?
Dura quidem fati lex est: immota voluntas
Parcarum: vitæ, mors cita finis adest.
Mortis at imperio subiectane cuncta manebunt?
Nil erit æternum; cuncta suborta cadent?
Nil honor, aut pietas, generosaue stemmata prosunt?
Omnes hæc, una conditione premet?
Vos ego vos Parcas, uoco vos crudelia fata
Sistite, quid facitis? nemo superstes erit?
Iulius ab quanto, perfudit corda dolore?
Quam dedit & luna nuncia mæsta diem?
O nimium lugende dies, par nobile fratrum
Quo ferit immitti mors truculenta manu.
Morbus utrosq; ferit, tulit idem morbus utrosq;
Transitus a uiuis unus utriq; fuit.
Heu, heu, seueræ nimia inclementia mortis,
Qua perit eximia nobile stemma domus.
Concidit & patriæ decus, & spes magna parentis,
Intulit his auidas cum fera parca manus.
Quid lachryme possint? aut quid marcescere luctu
Prosit? mors, curui singula falce metit.
Corpora sed pereunt tantum, Mens celsa subimit
Cælos: non animas, corpora terra tegit.
Ergo uale dux summe, uale decus omne tuorum.
Eximiaeque spei Carole chare puer,

Guilielmus

Gulielmus Dayus

Immites Parce, uos o crudelia fata
Tam premere egregium sustinuitis opus?
Nobile par fratrum, patriæ decus, inclita magna
Ornamenta domus sustulit una dies,
Quam cito prætereunt quæ firma putauimus esse?
Quamq; nihil certi, rebus inesse patet?

Duces matrem alloquuntur Gulielmo
Harrifono authore.

Cur fles, cur ploras? mater dulcissima, cur fles?
Adsumus ecce tibi gnatus uterq; tuus.
Credin' presentem Christum, quodq; omnia cernat?
At nos cum Christo membra sumus capite.
Ergo uale, & Christum fac alta mente recondas.
Sic tua nos semper pignora, mater habes.

Gulielmus Scottus

Dudum regnabat, fratrum, Stirps clara, duorum.
Clarus doctrine munere uterq; fuit.
Dirus utriq; dedit su lor sua uulnera fratrum,
Nam iacet Henricus, Carolus atq; iacet.
Henricus Martem coluit, minor arma Minerue.
Ictus at heu iaculo mortis, uterq; iacet.
O quam sit tristis lugendi causa Brytannis,
Quam dedit extremi temporis iste dies.

Thomas Brounus

Ergone Palladij perierunt ambo tyrones?
Et gemini fratres intreriere simul?

C. i.

crudeles

Crudeles Parca, quæ uos modo compulit ira
Sitis ut hos ausæ morte ferire fratres?
Musarum assidui cultores ambo fuerunt:
Ambo probi, musis charus uterq; fuit.

Edouardus Earthleius

H enricus ille Dux pius	Heu flende multum Carole.
Flendus suæ Suffolchiæ,	Flendus uterq; est.
Flendus iacet Cantabriæ	Crimen tuum, Scelus tuum
Morte peremptus,	Heu de fleas Britannia.
Hunc Carolus sequutus est.	Nephas tuum Britannia
laces tuæ Britannia	Sustulit ambos.

Ioannes Guinnus

Dulce nihil posthac, lachrimis sum plenus, et angor
Sollicitus curis, spes, et fortuna, ualete.
Plectimur ecce manu diuina, tollitur ecce,
Vnica nostra salus fato, Suffolchius heros.
Anglia tota gemat, cecidit Brandonia proles,
Brandoniq; domus ruit alto à culmine tota.
Venit summa dies, casusq; miserrimus Anglis.
Solis namq; sui priuantur lumine, lumen
Quale iterum nunquam fulsurum credo Britannis
Lucifer exoriens cadit, et non amplius extat.
Mortuus o utinam terras has linquere possem:
Cumq; meo Domino celestes uisere sedes.
O mors seu a nimis, Brandoni nobile germen
Occidit Henricus, regi charissimus unus,
Magnatū decus is, iuuenum flos, gloria matris.
Hic aula lumen, quo non conspectior alter,

Hic

Hic Cantabrigiae Deus, & clarissima gemma,
 Talem non uidit Sol, non occasus & ortus,
 Talis erat, qualem nunquam conspeximus ullum.
 Nulla ferent talem, uel millia secula, nulla
 Etas moerebit tali priuata nitore.
 Exemplar morum, uerae uirtutis imago
 Ingenio ingenuus, doctrina doctus & omni,
 Armis armatus belli, uel pacis, abunde.
 Atq; domi prudens, foris & fortissimus iste.
 Curia quam uacua est, quoniam uacat ipsa sereno
 Principe, quamq; suum luget Suffolcchia honorem?
 Diris heu lachrimis Lincolnia mergitur omnis.
 Anglia cuncta luit poenas, Germania ploret.
 Quisquis & amplexus, CHRISTVM, uereq; fidelis.
 Hunc Cantabrigiae Schola iam desiderat, istum
 Luget loannis domus, & loca propria Musis
 Sed Deus hunc nobis concessit, sustulit idem.
 Qui uita clarus, nunc idem morte beatus.
 Nosq; tibi summas agimus Deus optime grates.
 Optimus is fuit, ergo tuus fuit, ergo tulisti
 Ergo poli ciuis, uita fruiturq; beata,
 Corporis exutus uinculis, & carcere liber
 O Henrice uale, Dux praestantissime longum.
 Atq; Britannorum spes o pulcherrima quondam.

Gulielmus Temple

CAROLUS Henrico, frater cum fratre, sub ista
 Regulus eximio cum duce dormit humo.
 Cum quibus (ab pueris) pariter sudore peremptis,
 Brandonium uirtus, gloria, fama ruit.

Quinquaginta unum (si tempus queritur) annum
Mille & quingentis adijce, tempus habes.

Aliud Epitaphium.

Hoc simul Henricus recubat cum fratre sepulchro.
Quos simul exitio pestis acerba dedit:
Sic Dux egregius, sic clarus regulus, illa
Sic stirps, sic nomen funditus omne ruit.
Mille & sexcentis si quis subtraxerit annos
Quadraginta nouem, funeris annus adest.

Aliud

Fratres ad Lectorem

Quis sit in hoc positus tumulto, si forte requiris,
Siste gradum, & breuiter, si potes, ista lege.
Par sumus hic fratrum: maior (si nomina nescis)
Dux fuit Henricus, Carolus alter erat.
Floruimus pariter, sed flos fuit ille caducus.
Nempè ex hac uita cessit uterq; puer.
Attribuit nobis celebris Suffolcia nomen.
Quod tamen à nostro sumpsimus antè patre;
Sudor erat nulla faciatu cæde suaq;
(Spem stirpis) lætho nos quoq; tabe dedit.
Quindecies centum si consociaueris annos
Quinquaginta uni, cognitus annus erit.

Aliud.

Abstulit Henricum sudor læthalis, & illa
Carole surripuit te quoq; dira lues.
Ergo hinc abripuit fera mors par nobile fratrum,
Sic genus, & dudum nobile nomen, abit.

Ab caput hoc paruum duo corpora clara, sepulchrum,
Quorum tam late gloria nota fuit.
Tam multis natura bonis formarat utrumq;
O bene dixisses terra Britannia tibi est.
Clarus uterq; omni doctrinae munere, at alter
Cultor erat pacis, Martis & alter erat.
Carolus ad studium natus, sed frater ad arma.
Mars gemat ipse suum, mesta Minerva suum.
Quid teneros annos, quid clarum nomen honoris?
Quid memorem magni stemmata clara patris?
Anglia seu pax sit, seu sint tibi bella gerenda,
Undiq; iusta tui causa doloris erit.
Sed bene cesserunt, quos tantum Christus amabat.
Nempe hos in nostris noluit esse malis.
Te, quicumq; uides horum monumenta duorum,
Dicere ne pigeat, stirps generosa uale.
Annum sudoris, si quinquagesimus unus
Quindecies centum consocietur, habes.

Willielmi Iiatremanni, de obitu Suffol-
tensium fratrum sylua.

Cum nihil in terris magnorum numine dignum
Conspexit magni praeclara cura DEI,
Et superos oculis commensus, & infera regna,
In caelo uacui plus uidet esse loci:
Indignans animo dubium, potiusne misertus
Constitit, & coeli sydera celsa mouet.
Ac secum tacitus fatorum arcana reuoluens,
Protinus accitis imperat ista Deus.

Finis.

fasq; nefasq; mei solum sunt nomina iuris.
Vtrumq; arbitrij quis neget esse mei?
Quod mihi decretum est, nolite inquirere fas sit.
Velle meum, fas est, & noluisse, nefas.
Fusi (quæ uestro de pollice fusa cohercent
Stamina Brandonidum) sat uoluerunt diu,
(Adiecit tandem, longo post tempore, clemens)
Rumpite, mox illis ab cecidere manus.
Et pietate tremunt, dubiusq; inceperat error
Filumne, an fufum, rumpere summe iubes,
Et errore iuuat spatium concedere uitæ,
Nec tamen hæc uisa est causa probata satis.
Senserat omnipotens, & delectatus eodem,
Insolita laudat sic pietate pias.
Mercuriumq; uocat, quæ sint madata rogantem,
Instruit, & mortis quod uelit esse genus.
Est procul occiduis Arcton, solemq; cadentem
Aspectans undis insula, diues opum:
Anglia nomen habet, quondam celeberrima tellus,
Dum rexit duos fas, pietasq; uiros.
Hanc simul ac sub te cernis, tum littore lauo
Venantodunum rura sinistra pete.
Hic tibi se attollent turrata palatia sacri
Pastoris sedes, Bugdeniana domus.
Huc mater charos medio de funere raptos
Accelerat, fugiens quæ secutura timet.
Quodq; timet (fata cassa pietate reluctans)
Decepta inueniet sedibus illa nouis.
Dixerat, ille leui magnum per inane uolatu
Labitur, & præceps limina iussa petit.

Nox erat, & famuli meditantur lumine somnum,
Præsidio tenebris utitur ille suo.
Non thorus unus habet ambos, unumue cubile:
Diversi iunctis sed cubuere locis.
Maxime Dux Henrice, animi prestantis, & alti,
Te primum, certo te petit ille gradu:
Ut qui Dux fueras ætatis nomine, Dux sis
Re, relinquens fratri debita iura Ducis.
Non te somnus habet, uoluentem pectore docto
Plurima, cum tristem sentis adesse Deum.
Et famulis signum submissa uoce daturus,
Formata uocis præcipit ille sonos.
Et celer aggreditur magico medicamine fibras,
Perfundens liquida viscera tota lue.
Sed dolor omnis abest, penetrat medicina medullas.
Mollescunt sensim pectora, corda, jecur.
Ipse heros (quamuis nulla est uiolentia morbi)
Venarum motus sentit adesse novos.
Pergit Atlantiades eadem miscere minori:
Ut uidit uires uirus habere suas.
Dulce decus patriæ similis lactantibus hædis
Carole luxurias, o loue digne puer.
Nec te somnus habet, nec lecti mollia fulcra,
Peruigil est animus, corpore peruigili.
Gaudia letus amas, sunt apti lusibus anni,
Gaudia mœsta tuis, gaudia mœsta tibi.
Nondum, blande puer, tibi cognita uulnera fratris,
Et tua sunt fratri cognita fata minus.
Ab puer est, Hermes, genitrix mœrore sequetur,
Forſan & inuenies pœnituisse louem.
Lunga uia est puero, cœlum scandisse supremum.
Deq; uia lassus iam uenit ille recens.

Tum sine matre sua nec caelo uiuere uellet,
Nec sine filiolo uiuere mater humi.
Aut pariter tollas, tres uno in uulnere casos
Aut pariter uiuant uno in amore sinas.
Abnuis? O matrem post funera dupla suorum,
Pertasam uitae uiuere dure iubes?
Nam sic fata uolunt summi stat fixa uoluntas:
Serius aut citius, quos uolet, ille metet.
Iamq; cadunt lusus, pueri praecordia languent,
Et requiem lecti iam petit ipse sui
Sedulus huic astat, mortalia lumina fallens
Cuncta deus peragens quae tulit iste prior.
Interea famulum longa comitante ceterua
Mater adest, natis conspicienda suis.
(Nam sudoriferum fugiens cum prole uenenum
Ut caelo possit mox meliore frui:
Vrbem cui Granta nomen fluius dedit, O pons,
Deseruit, charis consuluisse rata.
Pignora praemittit, spacio maiore secuta:
Accessit sedes tardior ipsi nouas.
Etiam tecta subit primum, cum limine primo
Ut meus Henricus? Carolus utq; ualet?
Hac ait, adq; Ducem recta, de more salutans
Ingreditur, lecto plus calet ille satis
Viscera liquuntur, fugiunt e corpore uires.
Debita nec cordi frigora pulmo refert.
Spiritus intus alit rabiem, cordisq; recessu
Iam se commiscet sanguis, adeps, anima.
Que simul ut uidit, metuit tristissima mater,
Et quo plus metuit, plus premit illa metum.

Talia non sperat fugiens, nil tale timebat
 Adueniens, saluam se putat, atq; suos.
 Quid faciat? moestos lachrimis augere dolores
 Quod solum potuit, non potuisse cupit.
 Spem uultu simulat, premit alto corde dolorem,
 Quosq; mori metuit, uiuere posse putat.
 Spe dubia, certoq; metu, mens fluxa tenetur.
 Vicisset dubiam spemq;, animumq;, metus,
 Senferat hoc medicus, quo non caruisse uolebat,
 Et dubiam fulcit spe meliore fidem.
 Risit Atlantiades, medico testis deus, ut qui
 Dispositis uicibus itq;, reditq;, frequens.
 Quoq; magis medicum ludat, matremq; leuaret:
 Admota tetigit pectora laesa manu
 Sensit opem tactus, multum feruore remissos
 Speq; noui uultus, spes iubet esse ratas.
 Exhilarata parens, ne post mage tristia cernat
 Sancta simul fundens plurima uota DEO:
 Discessit sperans, dixitq; nouissima uerba,
 Foelici CHRISTVS uos requiete beati.
 Vox audita DEO, sed non sententia uocis:
 Vult genitrix uitam, dat DEVS ast aliam.
 Charolus in simili graditur discrimine fati:
 Sed lento sequitur tardius ille gradu.
 Firmior ex isto uisa est spes fallere matrem,
 Mitius in puero quod fuit ille furor.
 Ast elapsa uidens Hermes tria tempora noctis,
 Et superesse modo quae uehat una diem:

D. i.

accelerat

Accelerat ueneranda sui mandata parentis,
Accendens flamma liberiore duos.
Et nunc uisceribus quæ sunt liquefacta sub imis
Euomuit fati uis uiolenta foras.
Quid faciat, natura sagax stupefacta requirit.
Namq; sua dominum repperit illa domo.
Excutitur clauo, retinacula cuncta relaxat
Que regnat quasso corpore dira lues,
Corpore, non anima est nunc mersa, at corpus in illa,
Et iam sudor erat, qui modo uita fuit.
Quod ubi percepit, gaudens Atlantide natus,
Admota clauit lumina bina rude.
Ast liquidas animas mittunt ad sydera fratres,
Dissimili spatio, persimiliq; modo
Hos fleuit Græce teretis facundia lingue:
Sublato sophia quod sciat esse φιλους.
Roma suos etiam non dedignata colonos
Fleuit, et in maestos soluitur atra modos.
Et gens sancta DEI, literis, linguaq; priores:
Funeris ad luctum tristitia dicta dabat
Anglia nulla dedit, seu uicta prioribus istis,
Seu quod defunctos non uoluisse putet.

Ioannes Tyrellus, adolescens, incliti
DVVIS famulus.

Omnibus accepta est mesti iactura doloris
Causa, rei uario pro ratione modo.
Plus moeret, quem plus fortuna laeserat ictus
Quem premit illa minus, hunc premit ille minus

Ast ego, si quanta est doleam pro pondere causae,

Cum luctu uitam clauderet una dies,

Spem, dominumq; Ducem, moecenatemq; benignum,

Ornamenta, decus, cunctaq; grata simul:

Hoc uno amisi geminorum funere fratrum,

Quos ego pro diuis nunc reor esse loci.

Hos alij celebrent uerbis, ego pectore condam.

Quos alij calamis, hos ego mente feram.

Thomas Vvilsonus de luctu Cantabrigie
ensium compescendo

Iam satis est, (clamant superi) modus esto dolori.

Dum breuis est, satis est, displicet immodicus.

Conticuere omnes, gemitus tamen occupat omnes.

Singultusq; fouent pectore, uoce tacent.

Sed DEVS affectus cohibens, iubet esse quietos.

Iussa tenent omnes, pectore nemo dolet.

D.ij.

Tandem aliquando.

SEQVVTVR OXONIENSES

DOCTISSIMI, QUI PARTIM FAMA COM-
MOTI, ET EXISTIMATIONE TANTORVM

Principum, partim sollicitati hortatione optimi viri, Francisci

Gauri, Hispani, & cognati Suffolciensibus: valde studia

ose in hanc partem elaborauerunt, ut nomen

Brandonorum tam memorabile in

immensum propagaretur.

IN MORTEM SUFFOLCIENSIVM,

Nicolaus Vdallus.

N

Obile per fratrum, gentis duo lumina nostra

En iacet Henricus, Carolus ecce iacet.

Sanguine patritio, Ducibusq; parentibus orti:

Dumq; Atropos stamen rumperet, ambo Duces.

Deliciae superum, mundi miracula uterq;

Gloria, spes, patriae splendor uterq; suae.

Ingenij vires, linguae facundia, robur

Pectoris, ambobus par decus oris erat.

Anglia (non tantum raptos Suffolcia) luget:

Tamq; probos uellet non potuisse mori.

Sustulit at teneros eadem simul hora puellus,

Quales protulerint saecula rara uiros.

Quam uero fuerint grati, caeloq; petiti,

Hoc poteris lector colligere indicio.

Nolebant pueris caruisse diutius astra:

Delicias prope sed rapuere suas.

Henricus

Henricus Knolēus.

V Na hæc urna tegit, quos alius clauserat una.
Et quos ista dedit, protinus illa rapit.
Ornavit terram prior hæc, duo lumina prebens,
Ista sed orbavit, pignora chara uorans.
Altera parturiens peperit noua gaudia terris,
Altera sed perimens cuncta dolore replet.
Heu Brandonorum domus illustrissima, prorsus
Concidit, & proprio gens fremit orba duce.
Stemmata quantumvis censentur sanguine longo
Tandem (momento temporis) ecce cadunt.
Sic nihil hic fixum est, quod non uertatur in umbras,
Horrida cum pulsat mortis imago fores.
Aut si hic in terris tutum quid mortis ab ictu
Perstaret, nonne hic tutus uterq; foret?
Natura hos fecit ualidos, industria doctos,
Matris cura probos, patria iura duces.
Cuncta sed hæc uacuas uolitant en uana per auras:
Sola in morte ualet non peritura fides.

Richardus Bartzus.

Q Vi modò Bucerī deflerunt carmine funus,
Vi pueri, cānum: cānis hos nunc, puerisq;
(Proh dolor) en prima flendos falcauit in herba,
Parca nouerca bonis, & longo stamine dignis.
Sed si non nobis, sibi sat uixere, diuq;
Nam bene uixerunt, & succubere beati.
Libantes mustis, libantes hostia facti.
Oh sacri agnelli, cœli recubate coloni.

Ioanes

Ioannes Prakhurstus

D Vobus fratribus, Polluci, & Castori,
Ita licuit cum morte depaciscier:

Eorum ut cum alter esset mortuus, tamen

Alter superesset, & mutatis sortibus

Vicissim, uterq; utriusq; morte, uiueret.

Cur Parca nunc crudelior est, quam olim fuit?

Duos ea nuper fratres, quales hactenus

Nec uidit unquam, nec uidebit Anglia

Lumina duo, duoq; propugnacula

Pietatis, uirtutis, Reiq; publicae,

Crudelis, ah uno peremit funere.

Non illam uirtus, non insignis indoles

Mouit, nec Eduardi regis, nec optima

Matris, nec totius gemitus Britannia.

O dura dura Mors, o saeva numina.

Aliud

Q Vi modo diuini deslebant fata Buceri
Pererudito carmine:

Horrida senserunt quid possint fata, perempti

Immiti uterq; funere.

Quis rebus credat fluxis, Mors liuida fratres.

Simul cum tales auferat?

Aliud eorundem Epitaphium

V Na fides uiuos coniunxit, religio una,

Ardor & studijs unus, & unus amor.

Abstulit hos simul una dies, duo corpora iungit

Vna urna, at mentes unus Olympus habet.

Gulielmus Ouertonus

Qui modo desleras flendum tibi iure Bucerum,
Nunc Brandone iaces, flendus & ipse tuis.
Vius abrepti lugebas carmine fata
Nunc retines illum, raptus es ipse tuis.
Ab potuit nobis te compensare Bucerus,
Esset in excessu gratior ille tuis.
Sed neq; Bucerum, neq; te dea Parca reliquit,
Hei plus quam par est parca reperta tuis.
Occidit & frater, uestre spes ultima stirpis,
Et spes solati sola relicta tuis.
Quod scelus est grauius, quae pestis tetrior unquam?
Que clades tanta est, tamq; cruenta tuis?
Aequius id fuerat iam nos spoliasse Bucero,
Te modo seruassent impia fata tuis.
At simul una omnes quia nunc perijsis ab hoste
Maximus o dolor est, maxima plaga tuis.
Te male torquebant amissi damna Buceri,
Quanta dedit queso mors tua damna tuis?
Ille tibi periit, periisti tu quoq; nobis,
Ille tibi charus, charior ipse tuis.
Ille tibi cecidit, sic nobis, & tibi solus.
Sed cadit ille tuis, & cadis ipse tuis.
Nos ergo premimur grauioris pondere damna
Poenaq; magna tua est conduplicata tuis.
O utinam solum uel te licuisset adesse,
Pristina non essent nunc renouanda tuis.
Pene elapsus erat iam te remanente Bucerus,
Viueret tum uisus, cum fruerere tuis.

Nunc

Nunc lachrymas, luctusq; graues, mortemq; Bucer,
Morte tua reuocas, mortuus ipse tuis.

O casus fragiles, ô lamentabilis ætas,

O Henrice diu commiserande tuis

O placidis frustra decus expectate camœnis,

Et frustra fortis credite dextra tuis.

Quàm facile miseros ludebat opinio fallax,

Vt modo Dux esses, & modo bulla tuis?

Sed tibi nunc loquimur, quasi te deslere uelimus

Aut quasi sint abs te hæc damna profecta tuis.

Nos sumus ô flendi, nos nostri causa doloris.

Tu mala non inferis, sed DEVS ista tuis.

Et DEVS hæc merito, quem cum resonemus ubiq;

Est tamen ex animo lapsus ubiq; tuis.

Tu felix igitur iam dulci pace fruëris.

Si miser est quisquam, contigit esse tuis.

O Henrice uale, uirtutis maxime splendor,

Temporis ô nostræ gemma, ualeto tuis

Tuq; benigne parens, quem sic commouimus ira,

Nunc depone animos, & pius esto tuis.

Redde tuum regnum, perituris redde salutem,

Et tua filiolis gaudia redde tuis.

Eiusdem in Carolum Fratrem

Carole, cur animo concretas diuidis auras?

Cur tibi tam cito iam crassus perumpitur aer?

In sublime cupis uehementer Carole ferri.

Cur cupis est aliquid, sumus aut nos hercle miselli

Qui colimus terras, aut tu qui summa capeffis:

Scilicet es felix, & nos miseri sumus omnes.

Es fœlix, qui nunc terreni mole relicta
 Corporis, es liber, propriam qui mentis adeptus
 Es sedem, qui deniq; gaudia uera parasti.
 Nos porro miseri, quos hæc custodia carnis
 Sernat, & obscuro uinctos in carcere claudit:
 Quos & perturbata domus, peregrinaq; sedes
 Examina stupidos, mentisq; retardat acumen.
 Nos miseri, quibus & breuis est, & parua uoluptas,
 Ac eadem magno miscetur saepe dolore.
 Carolus ergo uiget, qui rupit uincula carnis,
 Nos morimur potius, quibus est in carne manendam.
 Ergo uale tandem, nunc cœli Carole ciuis.
 Qui quondam fueras hoc nostro ciuis in orbe.
 Atq; uale longum, ueraq; in sæde quiesce.
 Quò simul & nostri (si iudex euocet illos)
 Peruenient animi, cum nostro ex corpore migrant.

Eiusdem in eisdem

A	nglia quid gestis? aut cur tibi sola triumphas?	
	Cur placeas alijs, est, mihi crede, mihi	L.
N	onne suas lacrimis expomunt cætera plagas?	
	Es tamen in plagis leta, uacasq; met	V.
G	ens prope nulla fuit, quæ non percussa timeret,	
	Quod declarat atrox, cū caperetur Aga	G.
L	achrimulam tu cessa tamen uix exprimis unam,	
	Inq; graui nescis læsa, dolere Cruc	E.
I	lle DEVS, primum qui leui corrigit ictu,	
	Vulnere, nūc caueas, te grauiore preme	T.
A	nglia cur cessas? lacrymis quin frange furorẽ,	
	Ne sis irato, præda futura DE	Q.

E. i.

Prosopopœia

Pro Sopopœia Suffolciæ Ducem Suffolciensem &
Carolus fratrem amissos lamentantis.
Laurentius Humphridus.

Qua suppressa fuit, quæ longo tempore clausa,
Nunc foris exhalat mœsta querela mihi.
Nunc dolor eructat fractis erumpit habenis,
Nec frenis ullis iam retinere queo.
Cede igitur iustis lachrymis (iustissime lector),
Questibus atq; meis (ô pie) cede pijs.
Sum mater, nunquid non mortua pignora flebo?
Non flebo genitrix germinis exequias?
Namq; minax uenit cœlesti Eclypsis ab arce,
Eya planeta ruit, tristeq; deliquium.
Prô dolor, in nostros mors grassabunda penates,
Sœuijt in ualuas, nobiliumq; fores.
Dux abit, ab dignus produclam ducere uitam,
Dux subductus abit, non erit ille redux.
Me meus absolam Dux re, Dux nomine liquit,
Meq; Ducis frater Carolus ille meus.
Vna dies binos nostris auulsi ab ulnis,
Et binos fratres sustulit una dies.
Non mors illa duplex, sed quadruplicata uidetur,
Bis duo, non duo sunt qui periere mihi.
Nec tantum querulor preclarum stemma restinctum,
(Quamuis causa mei uulneris esse potest)
Nec quia uernali marcebat tempore pubes,
(Quamq; iusta illinc bulceris ansa foret)
Sed quia nobilitas insignibus aucta Camœnis
Tinctaq; musarum rore sepulta siet.

Ambo.

Ambo etenim fratres sacras coluere sorores,
Ambo uirgineis incubuere choris,
Quid? mea Clio iacet funestis oblita uittis?
Quid? pheretra imposita est tanta Thalia suo?
O me non uiuam, cum sic mea uita labascit.
Harum uita, mihi uiuida uita fuit.
Patria cur dicor? cum felix patria non sim?
Cum geminis gemmis orba relictæ siem?
Sunt mihi, sunt procures multi (sit gratia Christo)
O utinam uiuant secula multa mihi.
Sed procures cecidere tamen, (quis namq; negabit?)
Et procerum illustri sum uiduata pari.
Non nego, sunt qui me rapidis tueantur ab undis.
Nonne tamen merito fracta carina uocer.
Sunt quedam scio fulcra mihi, sed fulcra ruerunt.
Atq; adeo nostri non mala fulcra soli.
Lumina sunt, at non seruant duo lumina lumen,
Extinctæq; due sunt sine luce faces.
Hoc ego terrifico sic conquassata fragore:
His allisa malis, his agitata modis:
Tabeo, nobilibus membris luxata duobus,
Lippio, quippe oculis capta misella meis.
Quare, summe deus, moeritas cum suffero plagas,
Cum digiti miseram me tetigere tui:
Desine iam tandem dextram uibrare rubentem,
Desine sulphurea me lacerare manu.
Desine sublimes, irato fulmine montes
Perdere, & amplorum tecta ferire Ducum.
Quas habeo stellas, mecum permitte nitere,
Atris ne tenebris obruta tota siem.

Cumq; tuus dux sit, tuus & clarissimus heros,

Henricusq; tuus, Carolus atq; tuus:

Sit meus Eduardus, longum percurset aevum,

Vivaciq; gerat sceptrum Britanna manu.

Eiusdem in Carolum

EN breuem pompam, lubricamq; scenam,

EN leues fluxus, simul & refluxus,

En rotis quantis, vicibusq; quantis,

Cuncta ferantur,

Vt notus reflat Zephris amoenis

Vt nigrat Phoebum madidosa nubes

Vt serenatum pluuiosus arcet

Aera nimbis

Qui suos fleuit, uenit ipse flendus,

Hic suis bustis uenit ingemendus,

Hic citus flatus, citus & reflatus

Cernitur esse,

Planxit ad magni cineres Bucer

Carolus paruus, pietate magnus,

Nunc graues planctus mihi subministrat

Mortuus ipse.

Cum Bucer, Bucer, geminaret iste,

Eccho cum nullum resonaret ille,

Cessit e uiuis, sequiturq; suauis

Morte Bucerum,

Scilicet palmes pereunte uite

Putret, & gnatus moriente patre

Occubat, certe pia membra languent,

Si caput absit.

Caroli funus fuit o beatum

Qui

Qui suo charo comes est Bucero,
Heu tamen nobis, patriæq; nostræ

Lugubre funus.

Non quod è uiuis abiit, dolemus,

Sed quod ante annos abiit, dolemus,

Hoc scholæ lugent, lacrimatur aula,

Æthera clamant,

Ille non florem tetigit iuuenta,

Ille non ciusum stadio peregit,

Vix stetit, statim cecidit nouellus,

Vixit, obitq;.

Exit è matris gremio benigno,

In trucis lathi gremium malignum,

Instar exucca stipulæ restincta est

Flammula uitæ.

Cur rapis paruos male dicta Parcas

Parceres saltem puero uirenti,

Parca non dulcis pueri secures

Dulcia fila,

Putridos furcos potius reuelle,

Quid ferox plantas teneras rescindis?

Quid nouos fructus, tibi non parata

Colligis horas?

Sed nec autumnus, nec opima messis

Venit, hic uerno cecidit sub æstu,

Ergo quid ferro stygeo, quid illum

Falce metebas?

Sed queri cesso, quia surda mors est,

Nec semel captos sinit euolare.

Tu uale Brandon, ualeas Bucere,

Ambo ualete.

E. iij.

Αὐτὰς εἰς τὸν ἡγεμόνα·

Μοῖσας ἴνεκρον θρηνεῖς· τί νεκρὸν ζένης;
Τί γενναῖον διακρύβεις τὸν ἡγεμόνα;
σὺ γὰρ ἡγαυὸς ἦ, οὐκ ἐστὶ θείναός.
σώματι δὲ θνήσκεις, καὶ πνευματικῶς ἀθάνατος.

τί με μὲν γνέσιος βασιλεὺς οὐδὲ
νῦν ὄντως εὐτυχής, ὄντως νῦν ὀλέσθαι;
ἄνθρωπος ὑπαρξας, γίνεται ἄραντος;
ἀποτὺγχάνων χθονός, εἴ τι χεὶρ αἰθέρος

τί πενθεῖς γὰρ φυγῶν, κός μόνι λειπών,
ὄλυνται κραδί, μεγαλὰ δῶμα Θεῶν.
Εὐγενής ἐὼν παλαι, νῦν εὐγενέστατος.
Πλάσιος ἐὼν παλαι, νῦν πλασιώτατος.

τί κλαίεις; τὸν γὰρ μισθὸν οὗτος ἔλαβεν,
ἔχει βραβεῖον, ἔχει υἱοποισίαν,
ἄθλον ποθητὸν ἔξευξε, καὶ σεφάνον,
ἐς λαμπρόν γὰρ λαμπρότης ἐν ὅσσοις σελοῦται

ἄρ' ὅν ὧ μῦσα παύσον, παύσον ὧ Θεά
παύσον ὧ μῦσα γόετον ὀλέειν μέλος.
μᾶλλον τὴν χαρὰν καὶ τὰς χορὰς πάρεχε,
καὶ δὸς εὐσεβῶς ὑμῶν λόγον Θεῶν.

Michael Ronigerus.

Quamvis luctificos ostendunt carmina uultus
Funestamq; gerit pallida charta lucem.

Ne tremebunda tamen referas uestigia lector
 Seu tibi perplexos larua sit ante pedes:
 Ne tibi percussos quatit timor horridus artus
 Vellicet aut teneras aspera cura fibras.
 Plena timoris enim res est & plena doloris
 Hic timor ipse tremit, plangit & ipse dolor.
 Res lacrimosa leues querulis ululatibus auras
 Implet, inexhaustis atq; redundat aquis
 Ipse cauernosis immugit luctus in antris
 Et dolor horrifono squallidus ore fremit.
 Tu tamen exerui lector ne cede dolori,
 Aut pallescenti carmina fronte legas.
 Ne tibi surrectos crispet formido capillos
 Aut timida intortam uentilet aura comam.
 Nam ploranda legis truculenta funera mortis.
 Et faciunt istas moesta sepulchra schedas.
 Quod legis, atq; uides, est lamentabile funus.
 Funus ab augusta nobilitate duplex,
 Musa refert geminum crudeli morte cadauer,
 Atq; duplex funus funebris ipsa refert.
 Forsitan indignum quod musa cadauera tractet
 Et metrico claudat funera moesta pede.
 Illa solet blandis spaciari laeta camoenis
 Et tenera faciles uoce ciere iocos.
 Non ad tabificum senuit descendere funus,
 Saevaq; lugubri ueste sepulchra sequi.
 Ipsa sepulta iacet, si tractet musa sepulchra:
 Torpet, & obtusa carmina mente facit.
 Ast in floriferis ludit uernantior herbis,
 Ad lubricos nimium luxuriosa iocos.

Sed.

sed quamvis modulis gratas mulcentibus aures,
Musa sit auctori, delictiosa suo,
Illa procax nimium tamen est, & musa petulca,
Que nunq̃ pullas induit atra togas,
Que nunquam querulos elegos, tibiāq; canoram,
Funus ad eximium, magnificumq; ferat.
Sæpe sepulchrales agit at dum uoce dolores
Flebilis, ornatum funeris, ipsa capit.
Et gemibunda leuat miseros ad funera planctus,
Singultusq; quatit surda sepulchra suo.
Huc igitur lector uigiles conuertito sensus,
Ne timeas, cum non funera musa timet,
Heu funesta lues nullis saturanda querelis,
Et grauior tragicis Iliacisq; malis.
Quam non undoso lachrimarum flumine posset,
Heraclitus lachrymis ipse piare suis.
Quam gemibunda licet Niobe mœrore perenni,
Non tamen irriguis fleret abunda genis:
Siue quis infractas fletu collidere cautes
Posset, in his posset se macerare malis,
Scilicet Henricus uixit memorabilis heros
Cui genus augustæ nobilitatis erat.
Heu uixit, uixit, sed iam miserabile dictu
Mortuus est, satis hoc sit retulisse semel.
Hunc populoſa ducem uidit Suffolcia clarum,
Gaudebatq; suo splendida facta Duce.
Non aliud quo se iactabat, nomen habebat,
Namq; Duci nomen prestitit illa suum.
Illa Duci celebris fulgentia symbola stirpis,
Grandisonumq; sua nomen ab urbe dedit.

An quæ nobilitas rutilis splendentior armis
 Esse potest, quàm quæ de duce, nomen habet?
 Mittamus reges, & regum stemmata longa,
 Principe, nullus honor, uel duce, maior erit.
 Non tamen insignes mors horrida spectat honores
 Aut illustre genus, magnificosq; patres.
 Nobilis Henricus, sed mors ignobilis illum
 Deuorat, ille fuit mitis, at ista ferox.
 Negligit excelsam generis mors liuida pompam.
 Nobilis est, seu non nobilis, illa ferit.
 Illa lacunatis operosa palatia tectis
 Intrat, & exangui corpora sternit humo.
 Non rogat abundus remoratur lanitor illam,
 Aut clausas pulsat leniter illa fores.
 Irruit in thalamos macilenta fronte reclusos.
 Nec thalami dominus, rustica querit, ubi est.
 Sed minitabunda contorquet spicula dextra
 Et uina, exanimi corpora mole, grauat.
 Sanguinis est experti facies, rubidiq; pudoris,
 Ossea frons nullo tincta pudore riget.
 Lactat at exuccam maciem, uultumq; strigosum.
 Et quatit excarnes ossea fulcra pedes.
 Ac oculos cæcos umbrosa foramina præfert,
 Et nudo graciles explicat osse manus.
 Planiciesq; caput rigidum globulosa renudat.
 Canices summo uertice læta micat.
 Brachia arundineo longum tenduntur ab osse,
 Et laxos humeros ossea massa facit.
 Osq; prominulas faciunt crepitantia costas:
 Obstreperæq; gement, aridæq; suræ.

Pendula uix fragili coalescit uertebra flexu,
Aut compacta haerent nexibus ossa suis.
Luxatumq; genu refugo protuberat osse,
Mobile curuata mole resultat epas.
Ossea mors tota est, sensu nec tangitur villo,
Atq; pari in cunctis est feritate minax.
Ossa caput faciunt, facies est ossea, uultus
Osseus est, per naris opaca patet.
Membraq; tortilibus patefacta anfractibus horret:
Exossata suis, uulsaq; cuncta locis.
Costae scalarem seriem numerumq; sequuntur,
Ac allisa suis sedibus ossa crepant.
Ossa medullari prorsus sunt orbis liquore,
Sicca magis stipulis coctilibusq; uitris.
Nil sentire potest, nulla mollirier arte,
Nulla mulceri nobilitate potest.
Ossea tota riget duris adamantina costis,
Pectore namq; caret, sanguisfluusq; fibris.
Nil poterit flecti, sed inexorabilis urget,
Non etenim sensus participare potest.
Quis loquitur morti, quamuis grassetur ubiq;
Ossea mors tota est, quid iuuat ergo loqui?
Illi uicos omnes clamosaq; compita terret,
Atq; pari cunctos conditione premit.
Et subit umbrosas aedes & deuia tecta,
Ac humiles uexat, fumiparasq; casas.
Nunc in latiuagis grassatur seuia plateis,
Longaq; uulnifera iugera falce metit.
Nunc tacito penetrat laqueata palatia gressu,
Ac uileatas, marmoreasq; domus.

Atq;

Atq; reclusa subit uasti penetralia tecti,
 Peruigilesq; uices excubiasq; latet.
 Non metuit bifores portas, ualuas bipatentes
 Quin nec ferrisonae pabula dura serae.
 Siue supercilium quod tollunt atria longum,
 Altaq; culminibus dissita tecta suis.
 Siue loricatâ crustoso marmore frontem,
 Atq; striaturis omnia sculpta suis.
 Non quæ truncofis surgunt pinnacula nodis,
 Non fastigatum turriserumq; caput.
 Ne se nobilitas cuneatis iactet in aulis,
 Mors nullam curam nobilitatis habet.
 Namq; cauis oculis funestas incutit umbras,
 Et moribunda suo membra tremore quatit.
 Non stipatores spectat famulosq; nitentes,
 Scutiferosq; premunt qui sua terga, uiros,
 Mors furtiua uenit nulloq; satellite septa,
 Ossea carniferam non habet illa cutem.
 Forsitan est istæ dicis popularis imago,
 Terret & indoctos ossea larua uiros.
 Sic illum fusco ducunt penicilli colore,
 Sculptilibusq; facit dextra perita notis.
 Non est larua fugax, iam tuncq; uolatilis umbra,
 Illa quod est, possint ipsa sepulchra loqui.
 Coeca ruit, rabiosa furit, furiosa triumphat,
 Atq; pari quæuis nomina sorte metit.
 Nam populabundo cum iam profluxerit æstu,
 Ac infernali leta superbit equor.
 Magnanimos rapit Heroas, regesq; tremendos,
 Et prisca celebres nobilitate duces.

Ne se nobilitas

Non illis uitrea signata est singrapha uita
Vita suis pernix uoluitur vsq; rotis.
Quo me iusta rapit rapida de morte querela,
Illam musa suo figere dente cupit.
Namq; ducis laudes, quas secula nulla tacebunt,
Publicat altisonis publica fama tubis.
Eius in aeternas crescunt encomia chartas
Viuaciq; manet perlita charta cedro.
Et rediuiua capit uegetas a funere uires
Fama senescentem dum fugit alta situm.
Ergo sanguisugam mortem mea musa laceffit,
Et bili uoluit soluere frena suae.
Ac crudescences uix ausa mouere dolores,
Effari haud potuit tristia fata ducis.
Iamq; pruinosa postquam concesserit ira,
De duce, uoce potest liberiore loqui.
Occidit Henricus Brandon, Suffolcia nomen
Posterius, celsa nobilitate tegit.
Dux fuit a teneris statim celeberrimus annis,
Atq; puer rutili iubar honoris erat.
Dumq; uirescebat prima foecundus in herba
Nobilitas tenerum cinxerat alma caput.
Et iam fulgenti radiabat splendidus astro
Doctus & in casta palladis arte fuit.
Ac consummato lucebat plenus in orbe
Flamnis feraq; procul lampade clarus erat.
Mors grassabunda restinxit lumina peste
Saeva, triumphali cum ueberetur equo.
Pieridum cultis iam pubescebat in hortis
Gaudens ingenuis, doctiloquisq; scholis.

Florida musarum semper uiridaria lustrans
Scripturaq; colens blanda roseta sacra:
Imbibit ingenuas innuptæ palladis artes
Ac Heliconiacas impiger hausit aquas.
Dux fuit in studijs, uexillaq; sustulit alta,
Flammiuomas alijs prætulit ipse faces:
vtq; Ducem studijs longos producere soles
Cernunt, hac omnes incaluere siti.
Languida tum lacera recreabant pectora musæ,
Fulsi & auspicijs leta Minerva nouis.
Plaudebant mutilis truncatæ cruribus artes,
Mortuus illarum ferme reuixit honor.
Nam Cantabrigiæ studiosas appulit oras
Illa Duci in studijs omnia fausta dedit.
Carolus hic aderat fraterno foedere iunctus
Frater, & Henrico proximus ille fuit.
Atq; duo tota fratres de stirpe fuere,
Istis cardinibus fulta propago fuit.
Ambo sequebantur literas, musasq; disertas,
Ambopares studijs, ingenijsq; pares.
Ambo Duces clari fuerant, Henricus ab ortu,
Carolus Henrici funere factus erat.
Ambos crudeli mors lurida funere pressit,
Atque duces uno sorpsit auara die.
Sed quales? castis edoctos artibus ambos,
Et pura Christi religionem pares.
Si literas laudare uelim, laus fertur in altum,
Namq; Duces docti, sydera rara, micant.
Clara salutifero doctrina redundat honore,
Atque salubris honos, est literatus honos.

Nam qui purpureo literæ decorantur honore,
Auriferis redeunt aurea secla bonis.
Et iam flauicomis messis maturuit aruis,
Autumnusq; suas expediebat opes,
Quum mors carniuora deglutit fauce gemellos,
Fratres magnificæ stemmata clara domus.
O nimium rigidas parcas, adamantina fata,
Ac immatura funera tarda nece.
Prima lacertosa Linugo nigella iuuenta,
Vix cepit teneris crescere rara fibris,
Eos erat ætatis roseos quum forma colores,
In nitidis cepit pingere læta genis.
Quum saltabundus circum præcordia sanguis
Luderet, & tepido grata iuuenta sinu.
Tristia festiue non parcunt fata iuuentæ,
Illa trahunt iuuenes tardigradosq; senes.
Immatura licet merito deslere sepulchra,
Factaq; præcoci funera cruda nece,
Illud at irriguis plorandū semp̄ r ocellis
Liuida quod doctos fata tulere duces,
Edoctos puro diuini semine uerbis,
Ac impolluta religionis pares.
Nobilitas, literæ, pia dogmata, læta iuuetus,
Dant madidis iugiter flumina plena genis.
Ambo duces, doctiq; duces, iuuenesq; fuere,
Atq; duces ambos abstulit una dies.
Apto magnifici structura corporis ambo
Clarebant, ambos perdidit una dies.
Cætera quid laudem uiuacibus ædita scriptis
Cum laudum cumulos abstulit una dies.

Nunc

Nunc pullas igitur capias Suffolcia uestes,
Namq; tui Heroes interiere simul.
Vna uorago duos sorpsit, iam naufraga plange,
Antiquæ perijt tota propago domus.
Tota capillifera stirps de radice reuulsa est,
Et fructifosa imis stemmata uulsa fibris.
Brandonum nomen cæcas concessit in umbras,
Eius prosapiæ germina nulla manent.
Mortifera prostrata iacet truncata securi
Plantula de toto stemmate nulla uiret.
Extinctum genus est Brandonum, nulla superstes
Emicat in toto læta fauilla foco.
Ista pharetratae sunt odia raucida mortis
Stemmata quod lato gutture tota uorat.
Que lachesis neuit curtatae stamina uitæ?
Cur non in longum stamina clotho trahit?
Et cur fila secat summo pendentia fuso
Que nullas Aropos audit acerba preces?
Ista cothurniferis sunt fugiæ digna theatris,
Et tragicis facibus grandisonisq; metris.
Omala digna uago quæ deplorentur iambo.
Digna q; quæ scena liberiore fluant.
Aut quæ lentigradis spondæis alta ferantur
Maonio & uincat secula longa pede.
Nam superat humiles elegos, tenuesq; querelas
Cruda magis sunt uulnera, tacta magis.
Vt fluit æquoreas Dannubius altus in undas
Et tamesis uitreas in mare iactat aquas:
Sic & inexhaustos ructant hæc funera fletus,
Ac inconsumptis cura resultat aquis.

Ergo

Ergo cupressiferis Suffolcia cincta corollis
Fleto duces geminos, lumina fleto tua.
Flere tibi reliquum est, parcas ulciscere fletu,
Irrora lachymis grata sepulchra tuis.
Atq; sepulturas tumulis insignibus orna,
Qua q; potes uiuant nomina parte tamen.
Nomine fac uiuat, postquam non corpore uiuunt:
Ne uoret illorum nomina tempus edax.
Neue gulosa duces deglubat et alta uetustas,
Atq; cauernoso fossa sepulchra specu,
Nam quamuis tumulus defuncta cadauera claudat,
Sint tamen aeterno nomina scripta cedro.
Ingluuiosa cupit summas obliuio laudes,
Semper in umbrosis illatebrare cauis.
Ergo longaeuas gemina Suffolcia laudes,
Et ducibus ponas alta trophaea tuis.
Non illos abeat quae rodit cuncta, uetustas:
Atq; Saturninis tempora lapsa rotis.
Nomina non intrat tumulos, nec fama sepulchris
Conditur, a tumulo clarior illa micat.
Nam uirtus seniem nescit, rugasq; retortas,
Aut lenta pietas flaccida tabe cadit.
Quod pheretro gestant, tantum est exangue cadauer.
Fama magis (ueluti carcere missa) nitet.
Illa suis modulis argutas imbuunt aures.
Et uibrat aeternum, dulcifluumq; melos.
Viuit inextincta post funera lampade fama,
Fama ducum uiuet, fama perennis erit.
Terra sepulcrales protendat fossa speluncas,
Illa tamen solum triste cadauer habet.

Ast animus scandit stellati climata celi,
Iungitur aeternis, angelicisq; choris,
Non ergo deslere ducem Suffolcia possis,
Sed te, quae ducibus sis iudicata tuis.
Tu iactare ducum laudes & nomina possis,
Cum peregrina tamen terra sepulchra dedit.
Defunctos clausit Bugdon terrestribus ulnis,
Illa dedit funus, mortiferoisq; thoros.
Tu tamen extremo resona clamore, ualete,
Lumina nostra ducis, uiscera nostra, duces.
Et maestae uoces geminato, ualete, ualete,
Forte tibi referent rauca sepulchra, uale.
Iam conclamatum tandem Suffolcia quum sis,
Nostra tibi referet languida musa, uale.
Tu quoq; qui tristis uersas hoc funebre carmen,
Dic longum ducibus lector amice, uale.
Eiaculare pia cum uoce, ualete, ualete,
Illa tuae testis uox pietatis erit.
Namq; sonis quamuis uanescent uerba caducis,
Attamen haec animi sunt documenta tui.
Tu quoq; dum uiuis lector, reminiscere mortis,
Incerto ueniet mors tibi certa die.
Nocturnis etenim ueniet fortuna sub umbris
Haec est fortunae ultima meta tuis.
Ergo memor mortis, fragilem traducito uitam,
Vita uelut fluidis bulla labascit aquis.
Aut uelut umbra sequax tenues gracilescit in auras,
Utq; uage noctis somnia caeca uolat.
Ergo ne nimium fugitiuae fidito uita.
Vive, memero mori, uiuito, disce mori.

Vivae, uale, lector, gelidiq; memento sepulcri.

Vivae, uale, discas lector amice mori.

uilielmus fratremānus.

Fratres Christus amat, fratrum concordia Christo
Gratus honos, Christum dilige, frater erit.

Rara tamen terris, fratrum, fraterna uoluntas.

Exhibet hanc raram frater, & alter, quem.

Carolus est frater, sortitus nomen & alter,

Henrici, iuncto nomine Brandonides.

Commendat Christus fraternæ uincula uitæ.

Exornant fratres hanc pietate noua.

Hic moriens, illi claudentes lumina morte,

Vt fratres omni sint in amore pares.

Corporis, & mentis, par laus, trutinata bilance.

Quanquam diuerso, dispariliq; modo.

At uirtus ubi nulla facit discrimina, tempus

Fecit, & in partu nomen inane fuit.

Carolus inferior nascendi iure, libenter

Sic fuit, Henricus non cupit esse prior.

Ast hominis sic fert, stabilis natura caduci

Non uno nasci tempore posse duos.

Ergo nascentes, quo non potuere tenelli,

Crescentes, satagunt funere posse frui.

Mors etenim (faciens æquatis nomina rebus

æqua) dabit cælo, quod dare terra cupit.

Sat o cælestes, cupida remanete parenti,

Christus habet fratres hic, & ubiq; suos

Viuite, uult hic. uiuite, uult hæc. uiuere fratres

Vt uiuant fratres, uiuere uelle negant.

Scilicet

scilicet hoc metuant, si sit discrimen honoris,
Concordes dirimat ne male dispar bonos.
Trudit amicitiam templis, foribusq; potentum
Ambitio, sacrae uirus amicitiae.
Quid es euerit praestandi dira libido:
Cladibus heu nimis Anglia docta, docet.
Vera nimis, tumidos sapientia diua relinquit.
Et solidus regni est foedere nullus amor.
Non usum docti hoc, Musae sed munere fide,
Horreseunt tanti damna tulisse mali.
Ite procul Pylades, & (fictum nomen) Horestes:
Vendicat haec istos gloria uera duces.
Qui prima fuerant concordia mente iuuenta,
Hos quasi discordes ultima fata uident:
Alter quod raperet mortem, non cederet alter:
Sancta tamen lis est, & sine felle breuis.
Carolus assensit (tanta est reuerentia fratris)
Praeuius ut maior, Dux, uolet inde minor,
Nam sic terra pares, coelumq; per omnia uidit,
Dux agmen ducit, Dux sequiturq; Ducem.

Ecloga lucae purefeyi

Affectus, Ratio.

Nauis ut aequoreas, uentis agitata per undas,
Et rapidis tumidi fluctibus acta sali:
Fortia praeupto frangit retinacula cursu,
Iamq; per immanes flumine fertur aquas:
Ut nec sebor equum stimulo pungente refrenat,
Crispa nec effusi colla reflectit equi:

G.ij.

Mens

Mens ita mortiferi punctis impulsâ doloris,
Totaq; tartareis dilacerata malis;
Distrabit ingenij robusta repagula certi,
Consilij nec uult frena ferenda pati.
Huc rapit affectus rutilo uiolentior igne,
Ast illuc ratio, consiliumq; uocat.
Affectus igitur miseras dic musa querelas,
Quòq; trahat ratio, nostra Thalia refer.

Affectus

O cælum, o terra, o superi, quæ seculâ quales
Aspiciunt rerum tempora nostra uices?
Omnia sors agitat, subuertit & omnia, quid non
Deiicis incertis o dea cæca rotis?
Spargite ploratus, mæstos effundite fletus,
Humeant liquidas flumina plena genas.
Vocibus excelsas penetrare sonantibus auras,
Verberet infestus sydera summa dolor.
Saxa sonent, rupes, (si quis modo sensus in illis)
Talia lugubri tempora uoce sonent.
Hæc uolucres querulo describite tempora cantu,
Improba, siluestres, dicite fata fere.
Occidit (heu nimium fati extincta nefandis),
Occidit heu duplex gēma, decusq; duplex.
Occidit Henricus, desle Suffolcia mortem,
Occidit Henricus, dux fuit ille tuus.
Carolus occubuit (nam te quoq; fata petebant
Carole) cum charo Carole fratre iaces.
Dira nimis premitis, fatalia numina, parce,
Mittitis infesta tela cruenta manu.

Nil studium mouit: nil fertile flexit acumē
Ingenijq; nihil lumina tanta bonis
Ab, meruit longam diuina scientia uitam,
Et probitas longos inuiolata dies,
Parcētisne ullis: probitas non maior in ullis,
Tolluntur iuuenes, uixit & ecce senex,
O dolor, o rerum facies miseranda, quis isto
Vulnere, non miserē saucia corda gerit?
Vixerat Henricus, paucos prouectus in annos,
Ingenij fructu uixit at ille senex,
Vixerat Henricus, iuuenili corpore florens,
Sed stomachus iuueni non iuuenilis erat.
Vixerat Henricus dedit ipsa Britannia uitam,
Illius at laudes gallia tota sonat,
Quis uirtutis amor? musas quæ cura terendi?
Protector ueri dogmatis ille fuit.
Insta diuini refouebat semina uerbi,
Præceptis habuit pectora culta pijs.
Mors tamen hunc grauitè telo percussit atroci,
Et tulit indignam pernicioſa necem.
Occidit, an solus? Non solus, at occidit una
Indolis eximie Carolus ille puer.
Idem morbus erat, pestis quæ oppressit utrumq;
Vna, dies fratres sustulit una duos.
O nimium gemino miserabile funere tempus,
O semper duplici clade notanda dies.
Nunc occlusa graui, compressaq; lumina somno,
Luce carent, saxum corpus inane premit.
Oſa teguntur humo, carnes sunt uermibus esca,
Non remanēt uires, forma, decusq; perit.

Hei mihi sic tenebris mutatur uita profundis,
Perpetua uirtus nocte sepulta iacet,
Sed mihi non dabitur tantis uox apta querelis,
O Henrice uale, Carole, dico, uale,
Ratio.

TOLLE graues lachrimas, gemebundaq; tollito uerba,
Neue tua refrices bulcera cruda, manu.
Nil regit instabili fortuna uolubilis axi,
Omnia sed nutu numina sancta suo.
Stamina lanifica non ducunt ulla sorores,
Atq; uos haud uitae pollice fila secat.
Sede sed omnipotens nobis infundit ab alta
Vitam, qui uitae terminat ipse diem.
Hic hominum fixo signauit limite uitam,
Hic dedit, hic aufert qui dedit ante deus.
Quam citò bulla cadit liquidis quae surgit in undis?
Quam celeri fallax auolat umbra pedes?
Sic fugit & uitae cursus sic auolat aetas,
Omnes umbra sumus, nil nisi bulla sumus.
Flos homines agri, floris decus, aestus adurit.
Gloria sic hominum morte trahente perit.
Fata manent omnes, fati incerta sed hora,
Foelix qui domini uoce uocante, uenit.
Ille uocat iuuenes, canos uocat ille capillos:
Cui tandem est uita singrapha certa suae?
Alta superborum mors uadit in atria regum
Ac humiles pariter pulsat illa casas.
Sic sequitur mortem promiscua turba trahentem:
Sed mors est sanctis uita beata uiris.

Non furie torquet, non horrida tangit Erynnis,
 Non rictus lacerant, Cerbere dire, tui.
 Non phlegetonta uident iusti, stigiasq; Paludes,
 Credentes Christi dextra sed una tegit,
 Corpus humum pascit, mens corpore libera, campis
 Elisijs fruitur, uiuit & ipsa Deo.
 Cur igitur suso laequesunt pectora planctus
 Cur ita profusis ora rigantur aquis?
 Astrigera foelix Henricus in arce triumphat
 Henricus superos occupat ecce polos,
 Sydereis potitur cum Christo Carolus aula,
 Inferiora sibi Carolus astra uidet.
 Huc o mortales, huc cursum flectite uestrum,
 Istuc quisq; lubens ingrediatur iter.
 Sepe uocat dominus, dominus iam sepe uocauit,
 Allicit en uerbis supplicijsq; trahit.
 Ergo deo ne quis rigida ceruice repugnet,
 Ne cadat in cunctos ira tremenda dei.
 Discite maturo peccata restringere fletu,
 Discite sincere dogmata sancta sequi.
 Sic pater omnipotens summo nos iunget Olympo:
 Sic dabit & nati regna tenere sui.

Eiusdem

Εὐσήμες Θανάτος κακὸς χαρτος ἐσφαξεν ἀλλήλους,
 ἢ γὰρ ἔχει νεκρῶν σώματα νεκρὰ κονίς.
 Εὐσήμες κύριος πανάριστος ἰσάσεν ἀδελφούς,
 νῦν γὰρ ἔχει θεῶν πνεύματα δεῖα θεοῖς.

Theodorus

Personae astra foliis gnamis sunt una cadaver

Theodorus Neutonus

Blanda peregrinam, sepelisse Britannia uatem,
Indoluit nuper, quem scilicet, hospita tellus,
Vilibus annorum cuperet mansisse magistrum.
Sed, repetita nocet uehemens iactura Bucer.
Ille quidem foelix Christum uidet. Ecce recentes
Incumbunt nobis lachrymae. Nam nota charibdis
Impleuit rigidas, heroum funere, fauces:
Queis spoliata gemit lugubriter Anglia, sepe, &
Fando, sic longum uerbis testatur amorem.
Numquis in hoc populo Brandonum sanguine cretus
Restat? ab interitu qui uindictet aurea stirpis
Stemmata? nemo subest, heu nescia fata repulsa
Florentem posito, palma, succenditis igne,
Purpureum florem per amoeni rumpitis aui,
Par erat hic saltem, scilicet, astinuisse superbum.
Hem periire duo, ualeant. Periire potentes,
Quid tum? quid celsae duo propugnacula gentis
Tum periire, pari frater cum fratre peremptus,
Conquerar? an sileam? iustis agitata querelis.
Audite o proceres, dein spem fugitote caducam.
Henricum peperì, gaudebam. Quippè benignus
Infans, magnanimum referebat imagine Patrem
Vt peperì, musis ornandum pectus alumni.
Commisi nullis, (pudor est mentita referre)
Artibus indocilem reperit tritonia Pallas.
Atq; equidem memini solus subiisset harenam
Inter nobilium certamina docta scholarum.
His simul affulsit generosus, & inclitus ardor,

Mentis

Mentis ubi campum quaesisset Olympica uirtus.
 En bene maturis iam nunc adoleuerat annis,
 Stultaq; sublimeis instabat pascere fructus,
 Cum mors curriculo mors turbida prendit euntem
 Et subito prendit, quali Proserpina raptu
 Dicitur inferni spectasse cubilia Ditis.
 Qualiter aut obiit Saloninus Pollio, cuius
 Olim Sicelidum, risisse, fefellerat omen.
 Nec contentus eum mactando letifer arcus
 Dilectum simili percussit arundine fratrem.
 Qui puer extinctum cum flectit abiisse Bucerum,
 Nunc puer extinctus comitatur, et ipse Bucerum.
 Neu frustra loquar, heus, tumulto concludite Carmen.
 Carolus, Henricum iuuenem, puer unicus, unum
 Ex clara reliquum sobole sequiturus, eadem
 Linquebat dulces animas sub luce, locoq;.

IOANNES MULLYNS.

Ἀνθρώπων μερόπων ἐῖ τις ἔχων φίλου
 Προσκαίρων ἀγαθῶν κτήματα ἢ καλὰ
 Τούτων ἐπεριθῆ λυσυχίαν κατὰ
 Οὐ λυπεῖ γὰρ λίαν καὶ μαλ' ὀδυρεται·
 Ἀλλ' ἐν σώμα βλαβὴ χάρει τις ἢ πόλε
 ἢ οἷς, ἡελόν ἦν καθορώμενος
 Φῶς αἰγλήν τε καλὴν οἷς θάμα λύεται
 Παντοίων τε κακῶν καὶ λιασώζεται
 Οἷς, ενδαιμονέων εὖ λυπεῖ βίον
 Πάμπαν τ' ὀμματὰ τῷ ἐκπολεῖεν ὅτι
 Τῷ νῦν τόνδε κακῶς ὡς λιακείμενον
ὅς ἀλγεῖν ὀδυνᾶν ὡς τε νομίζον·

H.L

ἀγγλῶ

ἀγ' ἀθῶν

Αγγλῶν παμμεγέθης ἡ βασιλεὺς μέν
ἔχει ὄμματα ὡς πλεῖστα φαεινότε
ἔχκεν μέχρι νῦν ἄλλαγε μήποτε
ἢ μείζονς κλέος καλλεὺς δύναται
ἢ λυγκειότερόν πως διακείμενα
ἡρώοιν νεαρότῃ οὖς θανατὸς νεῦν
ἡμῶν ἀνδροφόνος παῖδ' ὡς ἀφίρετα
Οἷς κλωθὴ δλίγω πλείονα ἐἴη
τῆς ἀκμῆς ἐλπίδω ἡλικίᾳ μέχρι
οὕτως ἡμετερον μακάριον χθόνα
Πάσῃ τῇ ἀρετῇ πᾶσι τε τοῖς καλοῖς
Ποιείσειεν ἄν ὥς χρύσεια ἡμάτα
ἔμπροσθεν τὰ βροτοῖς αὖ ἀγάγοιεν αὖ
Καί γάρ ῥαδίον ἄν τοῦτο ἐποιέον
Παιδοῦν γάρ νεαροῦν καὶ ἔτι νηπίοι
Θαυμάζον λίαν ὅν λῶντε τί πολὺ
ἄφοιν ὅνκ ἐνέκν σῶμασι καὶ φρεσίν;
Ζητεῖς μὴ το γένους ἡγεμόνας κλυτοῦ
ἦσαν σπέρμα καλόν γ' ἡγεμόνες κλυτοῦ
Τῶν ἄλλων νεαρῶν φέρτεροί ἢ φνῶ
Τοὺς ἄλλους μὲν ὅσον φῶσφορος ἀσέρας
Πάμπλειστον νικάει φῶτός ὑπερβολῇ
Εἶδος μὴ ἀγαπᾶς κάλλει ἦσαν οἱ
Νάρκισσοι θεατοὶ. ἄνδρες χρύσεια
Κλωραῖς ἐιαριναῖς λαμπεταὶ ὡς νομάς
οὕτως ἡμετέροις ἀνδράσιν οἱ νεοὶ
τὴν ψυχὴν τι λέγω ἢ καὶ ἐλευθερίας
τέχναις λαμπροτάτα γράμμασι καὶ καλοῖς
Γλωσσῶν γνωσεῖ καὶ ἦθεσι λεξίῃσι

ἄμφοιν εθεετ' ὅν θανυματοσ ἢ μέκρι
Τούτον· ἡμέτεροι ἄνδρες ἰδόντες ἐν
Τῆς ἐνλαϊμονίας πύργον ἐπάξισιν
ἔνθ' ἑκ τῶν ἀρετῶν ἄρτι δρέποντες εὖ,
ἥλπιζεν χρυσέον· κίονας αὖθι μὲν
Ἀγγλοῖς ἐσσομένους εἰς βίον ἄφθονον
Καί μιν ἦσαν ὅν ἐν λήϊνον βίω
Τοντ' οὖν λέξον ἔμοι ἢ· Διὰ αἰτίας
ἐντὶ ἡματι καὶ ἀιφνίδιον πᾶν
ἔμφω παῖδα κίονας ἦσαν λείφθαι,
ἢ μὲν ἐσσομένους ὅννεκ' ἐδρασε
Φόινκας ἅμα τρεῖς καὶ ἓνα ὅν μονον
ἄνθρωπος τε βροτον καὶ ελεονυμενῇ
Οὐτρεῖς ἡελιον· ὅνκε ἅμα ἔιασεν
Φθαρτῶν γάρ γε βροτῶν ὅμματ' ὅν ἐφθαρν
ἄιγλας δὲ εἶνος μὴ λυνατὰ φέρειν.
ἡρῶας Λε, βροτῶν πολλῶν ὑπερφρονῶν
Τῶν λοιπῶν ἐνδὲ καὶ Διὰ τοῦτο λή
Θυμῶ ἡνδανε τῶ παῖδε μεθιστάναι
Εὖ ἐλῦια νοῶτ' ἐσσομένον κακόν
ἦν καὶ ζῆν ἐόσῃ εἰς ὀλίγον μόνον
αἰῶν γάρ χρυσεος γ' ἐρχόμενος πάλιν
Εἰς ἀγγλόν· ταχύ ἦν μῶδρα δ' οὐ θέλῃ.
Χρυσοῦς ὅν γάρδ νῦν ἄλλα σιλήρεος
Οὐκοῦν κημεῖνας τους λε τί κλαίετε
Τὰς ψυχὰς ἀπρεπῶς ἢ τί ταρατῆετε
Καί γάρ τῇ ἀρετῇ σώματι καὶ φνῶ
ἡρακλοῦς νεαρὸς κίονας ἥλυθον
Εξο τῶις γε βροτοῖς οὐκ ἐνι ἐκπλεῖν
Καί γάρ τοῦτο Θεοῦ ἐστὶ πεπρωμένον

Οὐκ οὖν παιλῖα μὴ αὖτε λιώξομαι
ἄνθρωπος γὰρ ἐὼν δὲ πέρσαι διδύαμι.

Ἰωάννον δὲ τὸν μορρηκὸν εἶχεν ἐν τῇ δεξιῇ
λειατρόβοντος.

ΣΩματα πλεῖστα Θεὸς κτείνας θανατοῦτο βελεμονίᾳ
σὺν φλογὶ τὸν πυρετοῦ σύντελ' ἰλρῶτι πολὺ
Οὐ πρότερον βάλε κάλλιον ἢ μὲν θεῖον ὄγαλμα
ἢ τῷ γυνὴ πῶμα ταγοῦτο διδούει.

Χάρις τοῦτον ἰδονσα κακῶ βληθέντα ρ' ἰοῦσθαι

Πέπλον ρῆξε καλὸν συχνά λιβοῦσα λῶαυ.

Πῶς μοι τέκνον ἐροῦσα θάνεις; τίς μοι φθόνος ἐστίν;

Τίς κοινὸν τοσόνδε βδύλετο βλάψαι θεῶν;

ἢ ἢ περὶ τὸν κονίαι; εἰσθέντα μαθόνσα

Οἶμοι φασα πολὺ πένθει ρῆξε λύραν;

Τίς μοι βῆ τύχη μαλα βασηκινονσά τοσοῦτον;

ὥς πρὸς παῖδων τάχα κράτιστον ἐμῶν;

Τίς μετ' ἐμὸν ὠδῶς ἀπὸ τὸν Διὸς ὀϊστ' ἄειδεν;

ἢ ἄλονα πλήκτρον τέρεται λυγαίτο φρένας;

ὥς Διὸς φοῦβος ὄρεα γεγονός τοξεύμασι χαίρων

Παιδὸς ἀμνηκλῶιον μνήσατο σφόδρα πάθος.

Δεύτερα νῦν ἰόκινθος ὀλεῖ, ἐο σήθεα πλήξας,

ἢ καὶ τόξα τεθεῖς ρῆνματα θερμὰ χέει;

Καὶ τότε τεθνήσκει, ὥς ἴδω μέλπεται τάλα

Σημῶν κρῆλιν τραῦμα καὶ ἄλγος ἰοῦσθαι

Κτεσόμενος λῶξαν ἡρώων ἐγγονε πλείστην,

ἄνθρωπων παρὰ τούτῳ γῆ φέρε ὠκυμῶντι.

Νῦν θνητῶν φωνῆρα σε θαυμάσονται φαεινόν;

Ουρανίων τε χόρος, σὺν Διὶ φίλῃται τρόπον;

ὥς τιμῆς δόσιος λάχες εἰς αἰῶνα μενούσης

Καὶ πλοκάμονε κεφαλῆς σέμμα κάλνυτε ρῶλοι

ταῦτα

Ταῦτα λέγων σιγῇ λιγυρὴν ἐπεφθέγγετο φωνήν
ἥ βοά τῶς ἀθανάτοισι ὅτι οὐκ ἔλθρε λῖαν,
Τὶ τόσον κλοῦφι κασι; φῆ σέρνα πατοῖξαι;
ἢ ὅτε φῶς μείραξ λήψαι; ἄωρα γλυκύ.
Κῆνος ἄνω βαίνων ἄφθαρτον δῶρον ἐμαρψας
Καὶ λαμπρῆς σίλβαν ἁμαρτὰ λευκὰ ἐνέλυ.
Πανέ τοιγὺν θρήνον, καὶ μητρὶ τεκῦτα τεκούση
Δέξον ὅτι ὑῖώ χάσμα πάρεσι μέγα.
Καὶ Κάρολοι φήμη κασίγνατος ἑνσάμοι ἔσσι;
Φύσιν καὶ κάλλος πᾶμπολυ θαῦμα γέγος.
Σήματι τᾶντα λίθων ἐνδόξων σίχεα γλυπτή.
Γραφέων ἴν ἄν ἡ ἐύστατα μνημοσύνη.
ἐνρῖκον ἐνταῦθα κενθὴ χ' ὁμογάτορα κάλπη
ὀρχάμοιν τε δινοῖν, χθὼν γε πρὸσωπα μῖα;
Νήσον βρεττανίων καρπος, καὶ γέννα καλίστη
δοῖχεται, γεννητῶν ἄτε θανέσθαι κλέος.

Τὸν αὐτόν.

Η Σωντηχί' ἀνατρέπονσα κρήνηνα
Νόσων τε ποικιλία ἢ βαρυντότη
Καὶ φθινοβρότον μοιρας θυμὸς χαλεπὸς πᾶρ δὲ
Καὶ συγεροῦ θανάτον λήγμα οὐ τλατόν
ἄρχοντα κράτιστόν τε καὶ εὐφνέστατον,
Κάσφ τε σὺν καλῷ μέρῳ γέ προύλοσαν,
Θι κατθανον ἦβης σφριγῶντες ἀνθεσι;
ἐφ ὧ κλάφ' ἄποντας ἀγγλίας πέλιον
Τεθνηκότας ποθοῦν, γοεῖσσι δ' ὀδύρεται
Καὶ μαλακῶς λῖαν θρήνων ἐφασπεται
ὅτι ἄρετῆς κλάλοι πάσης πεπληώκασιν
Τρόπον, καὶ παιλῖαν Θιφ' παραπλήσιοι.

Η. iij.

Eiusdem

EIVSDEM SAPPHICI

Versus.

Heu nimis grandem iaculatur iram,
Concitus Christus uario furore,
Cum cupit poenas hominum feroces

Mittere factis.

Non senum parcat misera senectas;

Nec uigescens pueri color;

Nec grauis partu meminit puellae

Crimina multans.

Punit at cunctos simili periculo,

Quos plaga ultrici tetigit flagello,

Sive sit purus, uitio ue turpi

Factus ab omni.

Sic Gomorraeam facibus iuuentam,

Sic Palestinam, gladio cecidit.

Eximens nullum, licet ille, saepe,

Vixerit insons.

Sic duos fratres rapuit cruentum

Nobiles, fatum, fluido sudore;

Qui nitescebant studiis, pudico

Compede iuncti.

Henricum Suffolcia copiosa

Iam Ducem amisit, puerumq; clarum;

Dum manum irati Domini potentem

Anglia sentit.

Hos sub egesta breuis urna, terra

Contegit, quos uulnere sauciata

Haud leui mater, sepelit sepulchro

Flebilis imo.

Fundit & salsas lacrimas, Deumq;
Heu nimis durum uocitat querelis,
Quod, finit tales tolerare mortis
Tela seueræ:

Queis genæ molles, tenerumq; collum,
Corporis tum forma decens: ocelli
Sole splendentes aderant micante
Purius orbi,

Sed tamen lenire potest dolores,
Quod receperunt iuuenes coronas
Gloria, quæ certa manent amanti
Præmia lucem,

EIVSDEM

CVM quartum formare diem contenderet orbis
Conditor, & uellet mixta dicare locis:
Sidera constituit, quarta clarissima luce,
Vt sit siue boni, signaue certa mali,
Et sicuti herbarum succis conferre salutem
Ægrotis, Medici dextera docta solet,
Quod plantis uires donarit prouidus author,
Quas semper stabiles iussio sola facit,
Vt quoq; seminibus Medicus depellere morbos;
Aut tenui membris saepe liquore queat,
Quod sint perpetuò uirtutem nacta potentem
Quam certo stringunt limite uincla Dei:
Sic quoq; syderibus concessa est summa potestas,
Vt duraturis fluxibus illa regant.
Nam quæ sub mundi fabrica, quæ subiacet, alma,
Quam, uelamento uitrea Luna tegit,

Consistunt:

Constitunt, sint illa maris portenta sonantis
Aut uolucrum turmae, quas nemus omne fouet,
Seu sint, quae siluis densis armenta uagantur,
Aut genus humanum, quod dominatur eis;
Omnia stellarum cursus sibi subdita saluant,
Aut gelidae exponunt mortis ad arbitrium;
Hiis etiam rerum debet se fertilis annus;
Hortus si pomis, aut sit arista grauis:
Seu uiridi rident, et aprica fronde iumenta:
Aut si grex ouium, sit ue ceterua bouum:
Denique quicquid erit, quod in orbem proferet humus,
Astra, Dei, retinent, nutibus, esse suum.
Quorum, qui motus norunt, cognoscere possint,
Illa quod Anglorum causa sudoris erant.
Nam cum uis Martis Saturno falce uetusta
Obstaret, nec erat foedus amicitiae,
Sed male concordēs rumpebant iura, locisque
Disparibus multo stabat uterque minans.
Tum quod contigerint ἐκλείψας tempore ueris
Quae morbos secum pernitiemque ferunt,
Hac Anglis turbam miseris tribuere malorum
Bryttonumque stragi membra dedere graui.
Sic uirtute ducem plorat Suffolcia clarum:
Carole tum luget te peruisse simul,
Non tamen omnino casu cecidere maligno,
Praemia sed iuuenes famaque magna manet.

IOANNES BIDILLVS.

BRandonos insigne genus, par nobile fratrum
Cum subito e terris mors rapuisset atrox.

Tantarum

Tantum iuuenum de fato de funere tristi
Cum foret in uulgus fama uagata procul:
Omnis amans Patriæ tantæ Spes luget ademptas:
Ordinibus cunctis nuncius ille grauis,
Præcipue doctis casus uenit iste dolendus,
Nobilibusq; uiris, maior utrisque dolor.
Nobilibus docti, doctis & sanguine clari
Erepti iuuenes, lumina magna duo.
Nobilibus doctisq; simul decora ampla futuri,
Hi fuerant fratres, clara propago suis.
Religio & literæ magnos habitura patronos,
Longior in terris si data uita foret.
Illis cura fuit sacris incumbere scriptis,
Et literis clarum condecorare genus.
At subito è medio rapuit mors atra serenos
Fratres, sic hominum fallere uota solet.
Horrida uis fati, flores quæ præripit almos,
Quam solidos fructus tempora plena ferant.
O quantæ stirpis perierunt semina prorsus,
Spem gentis magnæ sustulit una dies.
Scilicet ista dei peccatis debita nostris,
Iraq; iusta fuit, & grauiora manent.
Progenie tanta non est gens Anglica digna,
Eripit indignis, quæ dedit ante, deus.
Ipsis illa dies non est lugenda duobus.
Qui uiui remanent, ijs cadit iste dolor,
Illis lucra mori, nobis at tristia damna,
Virtutis tantæ queis periere sata.
Noluit hos opifex mundi, contagia mundi
Contrahere, & longas hic retinere moras.

Ne pia corda malis morum corrupta uenient
 Deficerent, coeli condita adire domos.
 Illuc nunc degunt, uiuunt, regnantq; beati,
 Sic Deus electis consulit usq; suis.
 Fœlices animæ, pietas queis cura, laborq;
 In terris, sequitur uita beata pias.
 At nobis pie parce Deus, qui degimus imis
 Hastenus in terris, quos uagus error agit.
 Da Pater omnipotens nobis bona dona, datiq;
 Recte uti, & grates mente referre pia.
 Quantum & quale bonum das cœli altissimè rector
 Quod pius Eduardus prospera regna tenet.
 O nos fœlices, & tali Rege beatos,
 Si benefacta Dei, donaq; nosse libet.
 Da Deus ut tanto grati pro munere simus,
 Et maneat proprium perpetuumq; bonum.
 Religio, literæ, uirtus, bona cuncta, uigebunt,
 Si regna Eduardo perpetuata manent.
 Rex ô summe precor Reges qui præsicis orbi,
 Serues Eduardo regna beata cœu.
 Daq; ut cœpisti mentem meliora sequentem,
 Atq; tuum uerbi dogma tenere sacri.
 Da populo imperiis animo parere modesto.
 Et Regi officium reddere rite suo.

GEORGIUS KENNVS.

Ecquid erit quicquam toto funestius orbe
 Aut ullas poterit terras inuadere pestis.
 Vnquàm tam fera, tam grauis, aut tam prorsus acerbâ
 Occidit Henricus, clarissimus occidit heros,

Carolus

Carolus occubuit summae pietatis alumnus:
 Occidit excellens uirtus, & splendor uterq;
 Vae tibi, uaq; tuis miseranda Britannia regnis.
 Quas merita es plagas? quae nunc incommoda nobis
 Ingeris? heu quantas commoti numinis iras!
 Quam miser est hominum status, & quam uita caduca!
 Coetera si quibus est excellens insita uirtus,
 Sunt eadem multos quoq; duratura per annos.
 Marmore nil etenim, nil est diuturnius auro,
 Et quodcunq; aliquas naturae munere uires
 Obtinet, id spatium est etiam durabile longo.
 At homo, nec longo, nec certo tempore uiuit:
 Nasitur, & moritur, nil est nisi bulla per undas.
 Et quanto est melior, tanto est breuiore manendum
 Tempore: scilicet est nostrum minus aptus ad orbem.
 Nam sumus indigni, qui uos retinere probatos
 Improba debuimus gens, & maledicta beatos.
 O uos foelices igitur, qui pondere carnis
 Deposito, iam nos iussistis uterq; ualere.
 Nos contra miseros, qui uos nec cernere uiui
 Praesentes, nec morte sequi possumus ademptos:
 Sed licet hoc saltem postremum dicere xōiō.
 Nam uobis aliud nil possum dicere quicquam.
 Ergo uale dico uestrum, nunc maxime, utriq;
 Idq; precor tandem, quos uos iam contigit esse,
 Tempore me talem Dominus uelit esse futuro.

HENRICVS SQVIERVS.

Persida si saeuis unquam Fortuna reslauit
 Venis, iam nobis haec truculenta fuit.

l.ij.

Nam

Nam perijt stabilis vera pietatis amator.
Qualem non (credo) tempora nostra ferent.
Nam quamuis fuerat, præclaro stemmate natus,
Thesauris plenus, diuitijsq; fluens:
Non tamen hunc fragilis vexauit gloria mundi,
Virtutis semper quum studiosus erat.
Et magis hoc mirum, paucos numerauerat annos
Ipse puer purus, dogmata pura sequens.
Ergo uirtutis rigidus cum cultor habetur,
Iussa dei firma pectore fixa tenens:
Est certe foelix iuuenis, qui (corpore trito)
Incola nunc cæli gaudia mentis habet.
Nos miseri potius vitiorum ualle profunda,
Obruta cum iaceat mens onerata malis.
Hunc omnes iubeant iterumq; iterumq; ualere,
Quos sacra tangit religionis amor.
Ergo precor capiat celestis gaudia uitæ,
Viuat & in regno Chryste benigne tuo.

Queræla Oxoniensis Academia ad Cantabrigiam. Iacobus Galphus

Quid, nisi sollicitum subeat tibi doloris
Causa soror nostræ? Mibi quæ nisi triste subire
Lactiferumq; potest? Ego pangere lora triumphos
Rebar honoratos: Ego dijs authoribus aras
Libatura fui: fructus ego gaudia uestræ
Expectanda magis, quàm deploranda putabam.
Ast, ubi fata vocant, subita quassata ruina
Spes iacet: & uitæ melior fortuna recumbit.
Iamque, exhausto remanent in corpore vires,
Nec requies animo est: sed ut intabescere lentis

Ignibus

Ignibus: & rapido mollescere solis ab aestu
Cera solet: misere sic mens mihi liquitur agra.
Nanque graui feriunt labantia uulnere corda
Et dolor: & dura grauis inclementia mortis,
Iamq; mihi restat post funera cruda nepotum,
Nulla, nisi casus miserandos flere, uoluptas.
Dum tibi non dabitur stabili potiare salute,
Nec mihi perpetuo, solida gaudere quiete,
Dum ueniunt oculis nunquam nisi tristia nostris
Infandumq; iubent animo remouere dolorem,
Horreo: cum nostri referens primordia luctus,
Mors subit insignis non immatura Buceris.
Nec queo prae lachrimis veras expromere voces,
Alterius damni cumulo depressa, nouiq;
Quod iacet ante diem, teneris ablatum in annis,
Sola Sudouolcae ditionis gloria, laeto.
Crudelis nimium, quisquis fuit ille deorum,
Post varios casus: & amara pericula vitae
Gaudia qui nobis inuidit laeta uicissim,
Sed Deus baud quisquam est: neque sunt ea numina loue.
Nam quid? An iccirco genuit quo perdere posset?
Iccircone dedit membris uitalibus auras
Infuditq; animas, remeant ut in abdita terrae
Viscera conclusi tumulo: pereantq; creatis
Num dedit & terras: & apertum gentibus orbem,
Et genus imperio totum mortale parauit,
Ut snat extingui merita praconia laudis
Et gregis interitu, manuum monumenta perire?
Non inuisa adeo, mortalis ferrea uita
Conditio: neque tanta animis coelestibus ira.

Sed quia præcipitis fati secunda iacebas,
Nec puduit veteris uestigia carpere uitæ,
Lausq; decusq; perit: erit actæ gloria uitæ.
Grataq; doctrinæ nequæquam fama parata.
Tuq; ô infœlix, modò qua priuata parente:
Infœlix iterum, Duce nunc priuaris alumno,
O ego quid facerem: tales immota dedisset
Si mihi fata duos: Ego solo Martyre fœlix,
Admiranda patro. Neq; sunt ingloria nostra
Tempora: sunt omni præstantes laude ministri,
Sunt sacri iuuenes: sunt linguis docta loquentes,
Sunt alij: quorum celeberrima fama per orbem
Discursura breui Tu, tabe miserrima lenta
Liqueris, & meritò: cum non tuerere salutem
A qua pendeant uenturæ gaudia uitæ,
Sed tamen audito tristis clamore ruinae,
Congemo, & in nostrum crudeles funera parcas
Eas odiſſe mihi. Quia dira sorte tulerunt
Infantes Heroës, auito stemmate claros,
Non poterant alia satiari sæua cruore
Fata, nisi infantum: quorum uagribus ær
Immensum reboat: quos ut sua pignora quondam
In nimio squallore iacens Academia luget:
Non sat erat Phagium: non sat cecidiſſe Bucerum:
Ni dulces animas genitricis ab ubere raptas
Auferat atra dies, & funere mergat acerbo:
Frangimur heu fatiſ miſeri, ſerimurq; procella,
Perdidimus noſtri pariter decora incluta regni.
Sed quid agam, nullis unquam ſatianda quereliſ:
An te ſœua ſoror conſors, autorq; doloris,

Deſigam

Defigam ominibus diris? An tempora dira
Criminer infelix? Tu fortunata uocari
Debueras: Et ego te fortunata sorore,
Nunc tu funeribus tantis euicta tuorum,
Commiseranda iaces: Ego spe frustrata perenni,
Nec quid azam noui: neq; quo uestigia uertam.
Scilicet elatos rebus fortuna secundis
Non tulit: At rapido querens noua limina cerni
Mutata facie permiscuit infima summis.
Sic ubi succedit Ioue pulso zona Nivalis,
Non micat umbriferis obductus nubibus aër,
Sed retinet uentos, incertaq; fulmina Mauors:
Aut ubi fulmineo gelidus cum Marte Saturnus
Congreditur: celerisq; fugam moderatur Olympi,
Mutat nocte diem: radiisq; potentibus astra
Ire uetat: uentosq; ciet: terrenaq; miscet.
Ergone praeterea, nobis tot funera passis,
Expectanda salus alia est, similisq; prioris?
Non ea contigerit: neq; sunt ea tempora nostra
Vt mala perpeßis potior Fortuna recurrat.
Ergo soror: fatum quia non incauta timebas,
Dispoliata tuae Duce defensore salutis,
Vertor in errorum scopulos: submersaq; toto
Obruere Oceano. iactere Papalibus undis.
Buomat infandum stygio sub acumine uirus
Turba Papistarum: scelus ex pulmonibus imis,
Sociitiamq; animi teterrima pestis anhelans.
Namq; quid expectes? qua spe admota recursus?
Quae uia? quae ueteris uitae fiducia restat?
Vnde petes alij noua nunc solatia portusq;

Vnde

Vnde petes Zephyros? & uela fauentia uentis?
Portus in ignoto est: quia tu Palinure peristi,
Vela tulit ventus: quia te, Dux, fata tulere.
Iamq; Bucere uale: Tuq; o Henrice parentum
Gloria, iam Parcae procul hinc auertite uestra
Numina. Mortali natorum semine, nunquid
Exitus unus erit? Mortalia parcite fata:
Parcite, iam fuso satiantur sanguine Manes.
Iam mea, cum fremitu, non proficientia cessent
Murmura: Sit stolidis prior abstinuisse querelis
Quam plorasse labor. Ne temnite munera Ioue.

Henricus Gunuilius.

CArmina funereis superaddere mæsta sepulchris,
Pierides vates edocuere suos.
Hinc celebrem celebrant epigrammata docta Maronem,
Et tumulo cultum carmen Erasmus habet,
Hinc pius immani consumptus morte Bucerus,
Doctiloquo dignus carmine, carmen habet.
Ergone lugubri prostrata cadavera uersu
Plangere cessabis Musa canora ducum?
Tela, quibus teneros nisi mors misisset in artus,
Discruians socua corpora sancta nece?
Plauderet his uiuis alacri Suffolcia cantu,
Transigeret letos Anglia leta dies.
Nunc gemit extinctor querulo Suffolcia fletu,
Transigit & mæstos Anglia mæsta dies.
Ecce vna gemini fratres tumulantur in arca,
Heu nimium patriæ funera flenda suæ.
Hæc iactura duplex, hoc irreparabile damnum,

Me iubet (ab) patriæ fata dolere meæ.
Sed neque fœmineo decet ista reuoluere planctu,
Tristia nec lachrymæ uincere fata ualent,
Quin precibus dominum castis pulsemus lēsum,
Poscamus pura numina sacra fide:
Vt quum sustulerint geminos pietatis alumnos,
Consimiles iterum dent probitate duces.

Ioannes Dayus.

O Mors cur flammis ructasti faucibus acres,
Hisq; Ducem clarum, cur temerasse iuuat?
Anglia si poteris loqui, tunc argue mortem
Que sic consumpsit languida membra Ducis.
Que tellus peperit, genuit Suffolcia faustis
Auspicijs, celebrem nobilitate Ducem,
Morte perit, nec cœli sydera conspicit iste?
Suffultumq; caput cespite cumbit humi?
O ploranda lues, ò secula, secula tetra,
In quibus ex uiuis tollitur orbis honor.
At fletus cessent, simul & mutabimur omnes,
Tollitur hic mundo, sed Iouis æde iacet,
Sic nos tollemur, Nam mors supereminet omnes,
Quisque & diuinum cum Ioue Numen erit,
Ergo letemur sublatum uiuere cœlo,
Orbatam patriam, sed doleamus eo.

Armigillus Vvadás.

R Elliquias uiduæ natos, duó pignora matris,
Brandoneq; domus, casæq; hac luce parentis,

K. i.

Lætifera

Loetifer extinxit crudeli funere sudor.
Vsq; adeo nihil est toto durabile in orbe.
Regna, genus, tituli, populi, urbes, stemmata, mores,
Omnia sunt vicibus subiecta rapacibus. Vnus
Qui manet ex omni nunquam mutabilis ævo
Est deus: in cuius gremium suffolcia proles
Vtraq; terræ sardis pertæsa, refugit.

Thomas Pirreus.

O Lugenda dies, deflendaq; tempora nobis,
O sors infœlix, & miseranda nimis.
Iam uere emicuit, patris indignatio summi,
Iam grauis, horrendi iudicis, ira patet.
Ab tua nos potuit mors præmonuisse Bucere,
Quæ foret indomitis, uirga parata, uiris.
Stulta sed heu mens est, in pœnis cœca futuris.
Sertimus, incautos opprimit ira dei.
Iam deus incenso plectit, torquetq; furore,
Nos capimus factis, præmia digna, malis.
Sustulit, ab geminos (dictu miserabile) fratres,
Iratî nobis, seu ministra, dei.
Hic dux, ille puer, clari uirtutibus ambo,
Occidit at iam dux, occidit ille puer.
Dux fuit Henricus uirtutum tramite ductus,
Pura tibi fuerat, Carole, uita puer.
Non ergo illorum, deflendas iudico sortes,
Lugenda est multis, uita grauata malis.
Illi cum Christo uiuunt, sine fine, beati,
Nos infœlices terq; quaterq; sumus.

Thomas

THOMAS VVILSONVS AD
OXONIENSES HUMANISS.

*tam pie Suffolcienſium mortem
lamentantes.*

Ergo mori pulebrum eſt, nec honor leuis eſſe videtur,
Cum quos terra tulit, terra relictâ gemat,
Et pius hic dolor eſt, & ſummo plenus honore.

Vos decus adfertis, uos manet ergo decus.

Quos modò planxiſtis Dominos, nunc pangite diuos;
Namq; Duces reddit, mors ſine morte, deos.

EPITAPHIA IN ALIOS HE-
ROAS HONORABILES,
& in Heroïdas ornatiffimas.

IOANNES CHECVS IN MOR-
TEM OPTIMAE VIRGINIS
Margaretæ Neuillæ Reginæ Cata-
rinae & Culiculis,

*Virpureum extinxit lumen mors atra iuuentæ,
Aſt nullum lumen mens habet inde minus,
Nunc miſerū Corpus, ſœlix mens tēpore ponis,
Poſt idem ut melius ſumere uiua queas.*

*Chriſto viuebas, mundo nunc mortua, mundo
Que moreris uiuens, mortua uiue deo.*

GVLIELMVS CECILEVS IN
eandem Virginem.

*Eſt nihil hic tutum, nihil eſt niſi præda ſurentis
Mortis, que nulli parcit, auara necis.
Quid genus aut uires quid gloria proderit iſtæ
Inuida quam rapiet mors furibunda manu.*

Non

Non uirtus, probitas, non sanctimonia morum
E satis poterant hanc retinere sibi.
Que modo erat uita nobis dum uixit imago,
Nunc moriens nobis prauia mortis erit.
Quam uirtus fecerat claram, dum uixit in orbe
Nobilis est moriens religione dei.
In studijs consumpta pijs pars maxima uita est.
Et similis uitae mors fuit eximia.
Nec generis Neuilla fuit tantum tibi cura,
Vt fama hinc fuerit nobilitata tua:
At probitas claram, uirtus te reddidit orbi
Illustrem, fecit religioq; piam.
Corporis haec fuerant (non nunc sunt) forma, uenustas,
Ast animi pietas, iam uiget, atque ualet.
Te deus ornauit, statuit, dixitq; beatam
Hoc uita edocuit, mors quoq; testis erit.
Reginae fueras Tatarinae adamata puella,
Terreneq; suae delitiae fueras.
At decus est maius, possit quam mente reuolui,
Quod cum sis Christi filius, percipies.
Mortem sanctorum Statuit deus esse beatam.
Mortua Neuilla es, sancta sis, atque pia.
Donec uixisti cunctis tua uita placebat,
Cum domino melius nunc eris, ergo Vale.

Eiusdem Gulielmi Cecilli in eandem,

Mens fuit in Casto Neuillae corpore casta.
Foemina, uir, uirgo discite, uirgo docet.
Mens peperit pregnans, uirtus in uirgine partus.
Semen pura fides, religioq; parens.

Cœli Ciuis erat, sanctis conscriptaq; Consorta,
Hanc deus edicto, mandat adesse die.
Iussa tenet, mortem superat, super æthera scandit
Hæres fit Cœli, filia fitq; dei.

Antonius Cocus in eandem

EST alijs aliud laudi, Neuilla reliquit
Diuinæ spectmen quid potuere manus.
Ite mares primæua docet, quæ summa notamus,
Non ea sunt sexus, temporis, atque loci.
Iudicium, pietas, linguarum munus, & artes:
Quum uolet, emanat spiritus, utq; uolet.

IN CLARISSIMAM CATARI-
NAM ANGLIÆ REGINÆ.
Antonius Cocus.

ME blandita uenus, faciesq; inimica pudori
Deturbant folio, mors rapit, itq; cruor.
Elenda forem, nisi terribili non territa læto,
Occumbens docui temnere uiua necem.
Deprecor haud cultam, fuit ultro uictima sanguis,
Fulmina placari sic puto posse iouis.

THOMAS CHALINERVS IN:
Margaretam Neuillam.

IMproba dum teneræ populata est uirginis artus.
Atropos, immiti falce (Neuilla) tuos:
Quam bene condigno superos ornauit honore,
Tam male nos tanto priuat acerba bono.
Nil potuit lætis succedere tristius unquam
Auspicijs, de te quæ prope certabas.

Kij.

Tanta

Tanta puellaris fuerat præstantia formæ,
 Tam præstans uarijs dotibus ingenium.
 Quid quod inexhausto sitiebat pectore Christum;
 Immoriens sacris nocte dieq; libris.
 Sic tamen, ut uitæ potius conamine sanctæ,
 Non obscura tui signa dares studij.
 Et iam ter senis turgebas nubilis annis,
 Spes non unius inuidiosa proci,
 Cum te Zelotipe, telum immedicabile, Parca
 Surripuit terris, restituitq; deo.

Henricus Knoleus

Vixi olim celebris medijs, in fluctibus Aulæ,
 Meque in delitijs primis, regina tenebat.
 Me decus ingenij, me stemmata clara priorum,
 Me decor insignis, spectatæ & gratia formæ.
 Me morum grauitas, me lingua perita, manusq;
 Multiplices edocta artes, linguasq; sonosq;
 Reddidit illustrem, nomenq; insigne parauit.
 Hac insensatus mundus colit, expetit, ambit,
 Cuncta licet pereant & cedant ævo in umbras.
 At mihi uos eritis testes, uos ô generosæ
 Et Dulces uitæ comites, Claraeq; sorores:
 Quod non sic uixi mundo, ut Carni placuisse,
 Atque inconsulti captasse è ymnæiæ uulgi,
 Usque mihi curæ fuerat, mea gloria namq;
 Christus semper erat, cœlum mihi patria semper.
 Vnus enim ille crucis splendor, magniq; trophæa
 Regis, me acceptam fecere deo atque beatam.
 Vnus & ille fuit mea gloria, pompa, triumphus;

Virtus

Virtus, uita, salus, spes, unus & omnia Christus.
Vixi ergo infelix, patria procul, exul in orbe.
Vita sed in terris ubi iam mihi nulla superst,
Reddite in optatos campos, aulamq; paternam
Iugiter impertit Christus spiracula uitæ,
Vnius & Christi dulci spiramine uiuo.

IN DUCEM CAROLVM BRAN-
DONVM PATREM SVBPO-
licenſibus Ioannes
Parkhurstus.

CAROLVS exigua iacet hac Brandonus in urna,
Heroum splendor, gloria prima Ducum.
Quem flent magnates, quem flet promiscua turba,
Quem luget madidis Anglia mœſta genis.
Integritas cum quo sunt Nobilitasq; sepulta.
O quantas gazas contegis urna breuis.

Aliud.

Carole te ſtrauit Mors, quem Mars ipſe nequibat:
Eſt magnum, Mortis ſcilicet, imperium.

EIVSDEM IN FOEMINAM CLA-
RISSIMAM IANAM REGINAM
Angliæ Franciæ & Hiberniæ,
Et Eduardi Regis noſtri Matrem.

Hic iaceo, per quam tellus Britanna beatur:
Nomen ſi cupias noſcere, Iana fui.
Henrico Regi coniunx ſiſſima nuper,
Filiolum peperī, deinde quidem perij.
Nec perij tamen, utpote cui ſit uita perennis,
Et quæ perpetuò uiuit, ea haud perijt.

K.iiij.

Aliud

Aliud.

O Quid caducis rebus & fugacibus
Credas? quid umbræ Lubricæ ac uolubili?
En lana, nuper totias Britannie
Decus, pusilla nunc in urna dormio,
Aegerrimo confecta nixu. Scilicet
Tanti fuit lumen, decusq; patriæ,
Reiq; culmen parturire publicæ.
Deflere noli me, uiator, mortuam:
Viuo, fruorq; gaudijs perennibus.
At ante, rerum in omnium affluentia
Cum uiuerem, tantum uidebar uiuere.
Tu, quod licet, meo diu feliciter
Fruare gnato, nam parente non licet.

EIVSDEM IN NOBILISSI

MA M FOEMINAM CATA

rinam nuper Angliæ, Franciæ,
& Hiberniæ Reginam.

Hæc Regina nouo dormit Catarina sepulchro,
Sexus fœminei flos, honor, atque decus.
Hæc fuit Henrico coniux fidiſſima Regi,
Quem poſtquam e uiuis tres rapuere Deæ:
Thomæ Seymoro (cui tu Neptune tridentem
Porrigis) eximio nupſerat illa viro.
Huic peperit natam: A partu cum ſeptimus orbem
Sol illuſtraſſet, Mors truculenta necat.
Deſunctam madidis famuli deſlemus ocellis:
Humeſcat triſtes terra Britanna genas.
Nos infelices mœror conſumit acerbus:
Inter cœleſtes gaudet at illa choros.

Clariffime]

IN CLARISSIMAM PVELLAM MARIAM,
eiusdem Reginae filiam, eiusdem Park-
hursti carmen.

Qvam cum sua dispendio	illa illa matris optima
Vita, crebrisq; nixibus	Virtus, pudor, modestia,
Regina mater edidit,	Cœlestis illa & mascula
Sub hoc uiator, marmore,	In me reuixit indoles.
Infans puella dormio.	Nunc quisquis es, ualebis, &
Mibi cruenta longius	Quod plura non loquor, mea
Si mors dedisset uiuere,	Donabis hoc infantia.

EDVARDVS COPPERVS IN MORTEM
venerandi Patris M. Bucerii.

QVI fuit in toto clarissimus orbe Bucerus,
Hunc subito nobis abstulit atra dies,
Qui tibi, Christe, fuit seruus, qui Pastor ouillis
Christe fuit uigilans, abstulit atra dies,
Grex tuus hoc Pastore lupos num Christe, timeret?
Vulture tutus erat, uulpeq; tutus erat.
Pastor abest, num non rediturus ouile relinquit?
Non uisurus oues annē Bucerus abest?
Huic, quia Pastor erat uigilans, pro munere cœlum
Christe refers, cœlum scandere Christe iubes,
Grex gemit interea fatum crudele Bucerii,
Pastore orbatum luget ouile suo.
Ergo tui miserere gregis, miserere Sionis,
Christe gregi sanctum præfice queso uirum.
Intrat ouile lups uigili custode remoto,
Præda fit ben cupidis plebs tua, Christe, lupis.
Mæsta suam uatem cur non Academia fletet?
Quem non exeruciant fata, Bucere, tuas

Heu sane nimium Parce, pro tristitia fata,
 Fata nimis sanctis accelerata uiris.
 Nulla uiri potuit reuerentia, nulla mouere
 Vos pietas potuit, nullaue religio.
 Quid tibi cum nostro, Mors o uiolenta, Bucero?
 Quid tibi cum Phagio mors uiolenta fuit?
 Heu properata nimis Phagio, immatura Bucero:
 Mors uenis: ambobus mors properata nimis.
 Inuida mors, unum quæ non es passa Bucero
 Viuere, Nelliis fata beata senis.
 Anglia, quanta tibi fluxissent commoda, uate
 Sospite, fluxissent Anglia quanta tibi:
 Sed quorsum fletus, quorsum hic, Academia, luctus?
 Mors communis agit, cuncta suborta cadunt.
 Est uia mors omnis carnis, mors terminus cui,
 Mors non grata malis, mors nisi grata piis.
 Ossa recepit humus, mentemq; recepit Olympus,
 Mens fruitur coelo, putre cadauer humo.
 Destinat ergo suum, deslere Britannia uatem,
 Quem Deus in requiem transtulit ipse suam.
 Flere suum celebris Germania cesset alumnus,
 Anglia, doctorem desine flere tuum.
 Desine flere, tui nam uiuit fama Buceri,
 Mens uiget, in cineres non nisi corpus abiit.
 Ergo uale, uenerande uale, Martine ualeto,
 Gloria et o patriæ summa Bucere, uale.

ALIVD EIVSDEM.

Argentoratum luget, Germania luget,
 Causaq; iam luctus qualis utri.

Hec, quia partus erat, illud te lugeat alumnus.

Mæsta, Bivere, nimis mors tua utriq; fuit.

Vita fuit dulcis, sic mors tua tristis utriq;

Transitus à vivis, jã p̃is vita fuit.

Utq; erat aduentu Britannia læta Bucephali.

Sic fuit interitu mæsta, Bivere, tuâ.

Anglia tate suo, sed cur gemit orba Bucephali.

Orba parente suo cum schola nostra gemit.

Corpus inest tumulo, sed qua pars corpore prestat.

Corpore deserto sydena summa colit.

THOMAS VVILSONVS IN CLARISSIMAM
Ianam, Angliæ Reginam, & serenissimi Regis
nostri Eduardi Sexti matrem,

Pignore iam nato, cecidit mox optima lana.
Nempe ferunt soles sæcula nulla duos.

Gulielmus fratremannus
in eandem.

Principiis quatuor quæ constant cuncta, figuram
Altera in alterius species abeuntia sumunt.

Utq; novum terris, genitali è corpore, mixtum
Gignatur, genitum corrumpi, federe certo,

Natura æternus docet inuiolabilis ordo.

Ergo mori pariens, nature ex ordine mo-
st;

Atq; sua uitam sic Christus morte redemit.

EIVSDEM VVILSONI CARMEN IN CARO-
lum Stanleum Cognatum Suffolciensib.

Vt tua sit fœlix & mors & vita, duobus
Carole tu, ducibus præuius unus, abis.

Vnus

Amoro stellata: Amoro stellata: bene foris

Vnus abis terra sed sic ut iterq; sequatur,
Ut Christo, & superis nuncius esse queas,
Te, dolere duo, cum te grauis ardor adussit,
Sed ueniunt post te, qui dolere, duo,
Neuter abesse potest, quem sic adamauit iterq;
Ut nemo plus te frater amare queat.
Quam bene prouisum est, quod sic precedis utrumq;
Neuter abesse uelit, tu nec abesse potes,
Nam sicut unus eras, terra sociatus utriq;
Sic cælum ascendens unus, utrumq; colis.

Amoro stellata
GUALTERVS HADDONVS,
ipse, de se.

NON mihi corpus erat, uiuum fuit ante cadaver.
Mors ueniens, morbi sustulit omne genus.
Terra tegit terram, mens summis mentibus hæret.
Optima mors salue, pessima uita, uale.

EXCVSVM LONDINI
IN AEDIBVS RICHARDI
GRAFFONI, TYPOGRA-
phi Regij.

Cum Privilegio ad Imprimen-
dum solum.

PANEGYRICON

IN HONOREM

Annuae Renovationis

Nobilissimi, Ampliss., & Prudentissimi

SENATUS

ILLUSTRIS ET PRÆPOTENTIS

Vrbis

GRONINGÆ

Factæ 8. & 9. Februarij

Anno 1625.

*debita observantia & gratitudinis loco,
erga benefactores,
instituit*

M. IOANNES SICTOR Rokyczanus,
exul Bohemus.

Ad Senatum

Dum modò nunc tenuem non aspernabere Musam,
Sat mihi pro clypeo, *Sancte Senatus*, eris.

GRONINGÆ,

Typis. IOANNIS SASSI, Ordin. & Academiae
Typographi, Anno M.DC. XXV.